

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING 23. ÅRGANG NR. 4 DECEMBER 2009

At føde sig til fattigdom

"Vi har længe vidst, at befolkningsekspllosionen i den 3. verden kunne få konsekvenser også for os. Og nu er den der – med foden i døren til vores hus.

Verdensbefolkningen på godt 5 milliarder vokser i disse år med næsten 100 millioner årligt. Det svarer til hen ved 20 gange Danmarks folketal."

Sådan står der i Danskeren fra juni 1990.

Teksten har for så vidt stadig gyldighed – med den væsentlige forskel, at verdensbefolkningen ikke længere er på godt 5 milliarder, men derimod på næsten 7 milliarder.

Denne befolkningsudvikling er særdeles ulige fordelt. Siden 1981 er antallet af danskere således faldet år for år. Den gang var der 5,1 millioner indbyggere i Danmark. Siden er folketallet kun vokset i kraft af indvandring. Tilsvarende gælder for de fleste industrialiserede lande.

I den 3. verden kender man derimod kun til befolkningsvækst. Repræsentanter for den industrialiserede verden har nemlig hjulpet den 3. verden med at udrydde sygdomme, men har undladt at forklare, at man skal undlade at sætte mange børn i verden, når de ikke længere dør som fluer. Derfor er Afrikas befolkning vokset fra 647 millioner i 1990 til 1010 millioner i år.

I f.eks. Niger er folketallet mere end

fordoblet fra 7,1 millioner i 1990 til 15,3 millioner i dag. I Etiopien er folketallet næsten fordoblet fra 46,5 millioner i 1990 til 83 millioner i dag.

Det siger sig selv, at det er mere end vanskeligt at skabe økonomiske vækstrater, som kan hamle op med disse befolkningsvækstrater. Man føder sig til fattigdom.

Derfor er det ikke blevet bedre i Afrika, siden velmenende sangere i 1984 sang "Afrika, Afrika, det går bedre dag for dag...".

lejligheder ført debatter i dagspressen med medlemmer af de såkaldte humanitære organisationer om befolkningsvækstens konsekvenser. Disse organisationer benægter naturligvis, at befolkningsvæksten skulle have nogen som helst indflydelse på sult og (under)udvikling. De er selvsagt ikke interesserede i at se sig selv overflødiggjort! Der skal helst være nogle nødlidende, som de kan "hjælpe".

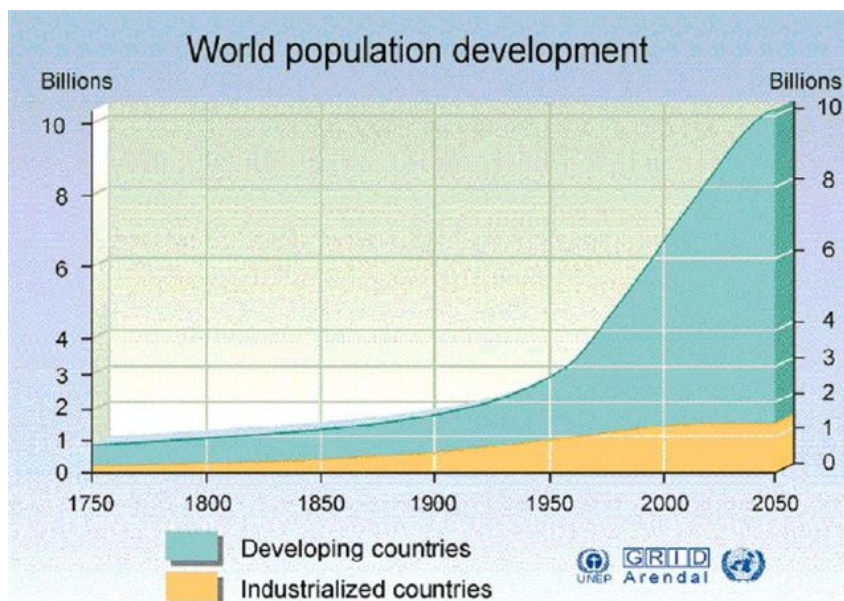
Og det er der da også. Mens man omkring 1990 anslog, at der var omkring 750 millioner sultende og underernærede, så fastslog FNs fødevarerorganisation FAO for blot et par uger siden, at der nu er over 1 milliard sultende på Jorden.

Vi kan så på de sultende afrikaneres vegne glæde os over, at Kina, som i kraft af sin 1-barnspolitik er godt i gang med at udrydde fattigdommen og har skabt en bugnende økonomi, nu får større og større

indflydelse i Afrika. Kineserne kommer nemlig ikke for at udøve gode gerninger. De kommer for at gøre forretning, hvorved der skabes udvikling til glæde for begge parter.

Og mon de undlader at fortælle afrikanerne, hvordan de selv skabte udvikling ved at bremse befolkningsvæksten?

Harry Vinter

Når staten ikke beskytter os:

Er vi ved at nå til det punkt, hvor almindelige fredssommelige borgere må se sig nødsagede til at forsvare sig selv.

side 3

Rapport fra en ghetto

Tingbjerg blev skabt som en socialdemokratisk mønsterby i naturskønne omgivelser.

side 8

Danmarks vej mod afgrunden

Det skorter ikke på intellektuelle bortforklaringer, når virkeligheden tilside sættes til fordel for symbolpolitik

side 11

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01
Danske Bank Reg.nr. 9173 Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
IBAN: DK48 3000 0004 5475 51
www.danskebank.dk

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Internet:
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harryvinter@gmail.com

Cand. mag. Peter Neerup Buhl,
pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:

Tomas Kierstein (formand, pressetalsmand)
tlf. 11 13 13 69
tkierstein@msn.com

Keld Rasmussen (næstformand)
tlf. 24 22 12 00
otier@privat.dk

Ole Steenen
ole.steenen@hotmail.com

Harry Vinter
harryvinter@gmail.com

Jesper Nielsen

Søren Jensen

Regnskabsfører og styrelsessekretær:

Thomas Andreasen
tlf. aften/weekend 86 13 24 01

Juridisk konsulent:

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
tlf. 49 19 15 54
Ole.hasselbalch@mail.dk

Mødekonsulent:

Murer Poul Vinther Jensen
tlf. 53 56 00 32
povj@webspeed.dk

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt - nemlig i:
februar, maj, september og december

Hvis ikke mig - hvem så?

Cherif El-Ayouty på DDF's efterårsseminar

Det handler ikke om at reformere islam men om at reformere indersiden af hovederne – den kulturbestemte mentalitet – hos de muslimer, der har valgt at tage ophold i Danmark: Det skal bankes ind i deres hoveder, at de er nødt til at begrænse og henlægge deres religiøse liv til privaten bag hjemmets fire vægge og opføre sig nøjagtigt ligesom de danskere, de lever iblandt. Faktisk, i religiøse sager, at gebærde sig nøjagtigt som kristne danskere og flertallet af herboende jøder eller buddhister, der ikke slår anderledes tænkende i hovedet med deres religion endsig skiltes med den..

Hvis ikke muslimer får tvunget sig selv til at gøre det, virker de irriterende og frastødende på danskere og trækker store vekslers på almindelig dansk velvilje ved stædigt at demonstrere og fremhæve deres islamiske verdensanskuelse. De opnår derved kun at begrænse deres egne muligheder for at tjene penge og gøre karriere. Og derved påkalder de sig som eneste resultat den "diskrimination", de ideligt hyler op om. De bør gribe i egen barm og indse, at de "usynlige barrierer", de møder, er selvforskyldte i kraft af deres optræden i stedet for at give andre skylden for deres manglende succes.

Det var budskabet fra Cherif El-Ayouty – 64 år, civilingeniør, født, opvokset og uddannet i Egypten samt bo-

sat i Danmark, hvor han med økonomisk succes har arbejdet flittigt og loyalt på lige fod med danskerne siden 1969. Han erklærede sin uforbeholdne kærlighed til Danmark og glædede sig over at kunne præsentere sine synspunkter som hovedtaler på et medlemsmøde søndag den 11/10 i Den Danske Forening.

"Hvis ikke jeg gør noget, hvem skal så gøre det?" – sagde Cherif.

Hans reformideer er beskrevet i hans nyudkomne bog, "Nutidens Muslim", og han vil give sit projekt et års tids chance. Virker det ikke, er der kun "plan B" tilbage: At kæmpe for forsvaret af danske værdier i Danmark i danskernes rækker. Hvis nogen – gæt hvem – vil skyde efter ham på gaden, ville det på ingen måde forbavse Cherif.

Cherif El-Ayouty talte med energi, godt humør, stor åbenhed og lydhørhed over for mange kritiske spørgsmål og indimellem ret bidske bemærkninger fra den fremmødte DDF-forsamling. Salen var lige så interesseret, som den var skeptisk. Mange, om ikke alle, deltagere i mødedebatten ønskede Cherif alt muligt held og lykke med sit forehavende men lod også forstå, at de ville håbe, at Cherif havde ret. Men også, at der skulle en del til at få dem til at tro på det.

Keld Rasmussen

De ufejlbarlige...

Tyrkiets premierminister Recep Tayyip Erdogan udtalte i november i anledning af kritik af den sudanesiske regerings myrderier i Darfur-provinsen:

Det er ikke muligt for dem, som tilhører den muslimske tro, at begå folkedrab".

Kilde: www.haaretz.com

Et brev fra en god ven: Når staten ikke længere beskytter os...

Nedenstående indlæg er udløst af en muslimsk indvandrers rå overfald på en sagesløs skolelærer i oktober 2009. Forfatteren må imidlertid skrive anonymt.

Hvorfor så trykke det?

Fordi det er nødvendigt at spørge politikerne: Hvad forestiller I Jer, borgerne skal gøre, når staten ikke beskytter dem?

Fordi det er nødvendigt at få svar på dette spørgsmål. Og man får nu engang ikke politikere til at svare på spørgsmål, ingen stiller offentligt.

Overfaldet og terroren mod læreren sætter i relief, at problemet med de unge terrorister af fremmed herkomst står på to ben:

For det første at de er her - fordi nogle tåber lod deres forældre komme ind i vort land.

For det andet, at vi ikke, når de nu beklageligvis er her, har lov at forsvare os mod dem.

- 0 -

For nogle år siden boede en af mine amerikanske venner her i Danmark. Han har spillet amerikansk fodbold på topplan i USA, og blev en overgang hyret af en sportsklub herhjemme, der ønskede at hæve niveauet for spillet, der dengang var helt nyt her. Johnny var rystet over at se, hvordan det, han ligefrem kaldte "Disrespectful Middleeastern bastards" førte sig frem i Århus. I New Jersey, hvor han er fra, ville det aldrig ske: "Someone would run them over with a car or fucking shoot them!"

På XX's foranledning samlede vi et hold på 35-40 unge mænd, der tilsammen vejede tæt på 5 ton, og gik en lørdag nat en tur ned gennem Frederiks gågade, der på det tidspunkt var plaget af fremmede bøller. IKKE én gang blev vi provokeret! IKKE én gang fastholdt nogen af de fremmede øjenkontakten. De så nedad og trådte til side. Så enkelt er det: Det handler om magt,

og intet andet. Det handler om mennesker, der kommer fra en primitiv, frygt- og voldsbaseret "kultur", og derfor kun frygter "en hund med større tænder!". IKKE respekterer, men netop frygter!

Vi tror at respekt er en almenmenneskelig følelse, men det er forkert: Frygt er en almenmenneskelig følelse, mens respekt hænger sammen med den samvittighed, som er hele baggrunden for vor civilisation. Det er den, der har gjort, at store, stærke gutter har fulgt pænt med en ældre politimand, som de sagtens kunne tæve sønder og sammen. Det er den, der har gjort, at vi drenge i folkeskolens store klasser lyttede til lærerinder, der vejede 30 kg mindre end os, og som vi bare kunne have bedt om at holde kæft, hvis vi virkelig havde villet.

Vi står overfor mennesker, der, når de stilles overfor et givet krav, med usvigelig sikkerhed vil svare: "Og hvordan vi du så få mig til det?"

Hvis vi tror, at vi kan argumentere for vor holdning, og at det vil blive accepteret, tror vi fejl. Det har vi gjort i 40 år. Argumentet skal være primitivt og entydigt: "Fordi ellers smadrer jeg kæften på dig!" Og udsagnet skal derefter følges op af par pædagogiske eksempler på, at vi formår det, vi truer med.

Jamen, er det ikke trist. Ødelægger det ikke den gode stemning, og fører det ikke til en forræelse? Joda, men det skulle de idioter, der engang lukkede de fremmede ind, trods alle advarsler, have tænkt på dengang.

Nu forsøger de, og deres politiske arvtagere, i stedet, at bekæmpe forræel-

sen, ved at forbyde os at slå igen. Overfor de fremmede har de intet svar.

De er færdige! De kan ikke både løse problemerne og bevare facaden!

Derfor jublede jeg, da Jønke blev frifundet. Ikke fordi det var Jønke, men fordi det ville have været en katastrofe, hvis han var blevet dømt for at forsvare sig selv.

For vi står i en umulig situation. Som Finn Andersen (skolelæreren red.) tør de færreste af os forsvare os selv. Ikke af frygt for de fremmede, for deres terror bliver kun værre af, at vi finder os i den. NEJ! Det vi frygter mest er det retssystem og de myndigheder, der skulle beskytte os. Vi frygter at selvforvar vil føre til fængsling, til afskedigelse og social deroute.

Derfor kan jeg ikke slippe den tanke, at det myndighederne virkelig ser som et problem ved bandekonflikten ikke er, at uskyldige danskere terroriseres og rammes. Det har de ikke været syndeligt oprørte over tidligere, så hvorfor skulle de være det nu?

NEJ! Det de frygter, og det der virkelig bekymrer dem er, at nogle danskere - rockere eller ej - slår igen. Og endda gør det kvalificeret.

For det viser, at de ikke selv kan levevare varen; at beskytte os, og at den måde man beskytter sig mod de fremmede, mod fjenden, på, er den samme, som den altid har været: Man gengælder vold med mere kvalificeret og mere brutal vold, indtil fjenden mister pusten.

Og den frygt er velbegrunderet. For det næste logiske trin er, at man som dansker betragter myndighederne som en klods om benet.

Hvad skal man ellers kalde nogen, der ikke vil gøre det, der skal til for at beskytte én, og som samtidig nidkært stikker en kæp i hjulet på ens egne forsøg på at forsvare sig selv.

Og i en krigssituation er der ikke ret langt fra en klods om benet til en regulær fjende.

Når nutidspolitik slippes løs på fortiden

Nogle eksempler på, hvordan nutidige interesser kan farve historien og bedøve fri tankevirksomhed

Af Keld Rasmussen

I politik og i krig, der ifølge den prøjsiske general Clausewitz blot er politik videreført med andre midler, er det rådeligt at skelne mellem magt og ret samt indse, at magten altid er afgørende. At have ret indebærer ikke nødvendigvis at få magt – endsige omvendt.

I politisk magtstræb for skatteyderes penge uden interesse for, om de vil betale eller ej, gælder det ikke mindst om også at have greb om fortiden. D. v. s. greb om folks viden om og dermed forståelse af fortiden. Dermed kan almindelig forståelse af nutiden påvirkes, farves og styres. Det samme gælder folks deraf kommende forestillinger om fremtiden og almindelige indstilling hertil. Briten George Orwell behandler udførligt emnet i romanen "1984".

Politik pudset på fortiden

Historieskrivning, når den er værst, tjener dette formål. Bølgerne gik til eksempel ganske højt, da Den Store Danske Encyklopædi udkom. Leksikonredaktionen blev i en større pressedebat for halvandet årti tilbage kritiseret for at måle identiske skurkestreger og forbrydelser med forskellige målestokke.

En gjort gerning blev ikke bedømt ud fra gerningens art men ud fra, hvem der havde begået den, lød kritikken. Af nogle leksikonartikler fremgik det eksempelvis, at ældere bevæggrunde blev tilskrevet den internationale socialisme end den nationale socialisme, hvor førstnævnte kendes fra Sovjetunionen og sidstnævnte fra Tyskland.

I baggrunden sattes de to ideologisk-politiske bevægelser beslægtede, hvis ikke fuldkommen ens, håndtering af anderledes tænkende, der i begge lejre blev forfulgt eller kom af dage i meget store antal, fordi de ikke delte magthavernes anskuelse og normer. Begge lejre kan udmærket siges at være båret af megen "idealisme". Den vigtigste forskel er antageligt blot den, at den ene part var blandt sejherrerne i 1945. Den

anden ikke. Nogle fik ret, fordi de fik magt. Om de havde det, overlades til læserens bedømmelse.

Således kan lusket, halvkvædet nutidspolitik skrupel- og skamløst slippes løs på fortiden. Alting kan bruges eller misbruges. Og bliver det. Åbenbart fordi nogle ser muligheder for at mele egne kager i nutiden ved at insistere på ganske bestemte udlægninger af hændelser i fortiden. Jo længere skygger, sådanne hændelser kaster over nutiden, desto stærkere opstår tilbøjelighed til at ville "autorisere" og dermed monopolisere historieskrivning. Et sikkert tegn herpå er det, når *argumentation* og *dokumentation* erstattes af *emotion*.

Herudfra kan stedfundne forfølgelser, massakrer og andre grusomheder og urimeligheder gennem tiden ofte blive groft, snedigt, underfundigt eller skandaløst om- eller bortforklaret i alskens variationer i en betændt og overspændt debatmosfære med støjende og forvirrende under- samt overtoner. Nogle stedfundne begivenheder søges fremhævet, mens andre søges slået hen, fortiet eller ligefrem benægtet. Resultatet bliver mytedannelser, så at almindelig uvidenhed, forvirring, tvivl eller glemsel spreder sig, fordi fortiden ikke måles med egne men nutidens målestokke.

Så slap vi af med dem! Kristen familie inklusive spædbørn tortureret ihjel. Tyrkiet 1917

"Holocaust" ikke enestående

Her er nogle fremstående eksempler på fortidige hændelser med en del nutidspolitisk sprængstof i:

Igennem godt et årti og langt ind i 1. Verdenskrig gennemførte det islamiske osmannerrige massakrer på et formentlig syvcifret antal kristne armeniere med general Mustafa Kamal som ledende kraft. Fra 1923-38, siden 1935 under navnet Kemal Atatürk, var han også præsident for det Tyrkiet, der opstod af kalifatets sammenbrud, og hvor spørgsmål om armenske anliggender og den tyrkiske fremfærd mod Armenien stadig er tabu.

Mange armeniere reddede sig dog i landflygtighed og opviste stor livsduelighed ved robust og barsk forretningstæft. Om armenierne, hvis lod sammenlignes med jødernes henvend to årtusinder lange landflygtighed, hed det i folkemunde – halvt i spøg og halvt i alvor - at der skal ti grækere til at snyde en jøde men ti jøder til at snyde en armenier.

Velkendt er også det formentlig syvcifrede antal jøder og andre mennesker, der meldes forfulgt, pågrebet, interneret og myrdet i de nazityske koncentrations- og arbejdslejre navnlig i det tysk besatte Polen. Disse ubestrideligt brutale og dødelige hændelser omtales i forskelligt omfang i Europa og USA. Her bruges betegnelserne "holocaust" og "shoah", der på hhv. oldgræsk og hebraisk betyder "brandoffer" og "katastrofe".

Tankevækkende nok affejes kritisk indstilling til gængse fremstillinger af, hvad der nøjagtigt foregik f. eks. i disse lejre samt hvordan og hvorfor. Argumentation for nærmere undersøgelse og yderligere dokumentation mødes ikke med almindelig interesse men stemples med skældsordet "holocaust-benægtelse", der defineres som pro-nazistisk eller antisemitistisk eller begge dele. I nogle lande retsforfølges kritikere, idet øvrigheden dér åbenbart insisterer på en ganske bestemt udlægning af fortidige hændelser – hvad der kun giver mening ud fra nutidspolitiske hensyn.

Herved mistænkeliggøres og kriminaliseres fremsatte synsvinkler og synspunkter, der vel blot kunne imødegås med dokumentation for det, kritikerne

måtte anfægte. Der synes at være tale om spørgsmål, der affejes som "benægtelse", skønt få eller ingen synes at benægte noget videre men fortrinsvis anfægter ensidig fokusering på f. eks. jødiske lidelser under tilsidesættelse af andre, der led tilsvarende.

Debatterne herom er meget hårde, forbitrede og udpræget følelseladede. Bortset fra små kredse af naziforherligende originaler, der vel ellers blot kan mene, tænke, tro og ytre, hvad de vil, ønsker de fleste kritikere nærmere undersøgelse og yderligere dokumentation, hvor de så mødes med følelseladet fordømmelse.

Hvis nogen eksempelvis måtte sige, at det hedengangne Sovjetunionen og dets drabantregimer i Øst- og Centraleuropa på godt og ondt frembragte andet og mere end Gulag-lejrene eller Lenins og Stalins måder at regere på, ville det vel blive anset for helt i orden, mens ensidig fokusering på f. eks. Gulag og Stalin antagelig ville blive affejet som fordomsfuld og skinger antikommunistisk dæmonisering.

En tilsvarende synsvinkel på det nationalsocialistiske Tyskland ville næppe blive modtaget på samme måde, og det ville ikke blive anset for værd at overveje, om tyskerne i 1933 ene og alene stemte nazisterne til magten, fordi de ønskede sig jødeforfølgelser, kz-lejre og erobningskrig. Hvis nogen måtte sige, at nationalsocialismen "på godt og ondt" også bibragte Tyskland og verden andet end ulykkerne og elendigheden ved den nazistiske erobningskrig mod omverdenen eller stod for andet end Auschwitz-Birkenau, ville det utvivlsomt blive fejlet af bordet som pro-nazistisme eller antisemitisme eller sandsynligvis begge dele samtidig.

Kritisk indstilling til historieskrivningen og dens kilder synes ofte kun billiget og opmuntret i afhængighed af emnet.

50 års "Katyn"-løgn

Et andet eksempel på, hvordan nutidspolitik kan farve synet på fortiden, nær eller fjern, er Katyn-massakren, der kostede især næsten hele det polske officerskorps livet sidst i 1939.

Efter næsten syv århundreders historie med 1600-årene som sin storhedstid blev Polen delt mellem Rusland, Prøjsen og Østrig i 1700-tallets sidste år. Men i kølvandet af 1. verdenskrig og

den russiske revolution gendannedes Polen som stat. Landets genrejsning som nationalstat fik med det nazistiske angreb i september 1939, startskuddet til 2. verdenskrig, en brat ende og blev mindre end halvanden måned derefter delt mellem Tyskland og Sovjetunionen, hvis militær besatte hhv. den vestlige og østlige landsdel.

To år senere, efter Tysklands angreb på Sovjetunionen, kom Øst-Polen under den tyske besættelsesmagt, der i Katynskovene opdagede en ret frisk massegrav med ligene af over 4.000 polske officerer, offentliggjorde og dokumenterede fundet filmisk samt påviste massakren som Sovjetunionens værk.

Det blev ikke troet og blev vedholdende benægtet i Moskva indtil 1989, hvor sovjetiske forskere fremlagde dokumentation for Josef Stalins ordre til massakren, og hvor den daværende sovjetiske præsident Mikhail Gorbatsjov fremsatte en offentlig undskyldning for drabene over for det polske folk.

Efterfølgende russiske dokumentfund godtgør desuden deportationer af et formentlig sekscifret antal polske civilister og krigsfanger til sovjetiske fangelejre. Det fremgår også, at begivenhederne blev krævet fortiet fra højeste steder i London og Washington for ikke at bringe militæralliancen mod Nazityskland mellem Storbritannien, USA og Sovjetunionen i miskredit. Det var nutidspolitisk gunstigt med en bestemt udlægning af en fortidig begivenhed.

En dygtigt drejet, meget spændende, stærk og intens men dog afdæmpet polsk film herom ("Katyn" fra 2007)

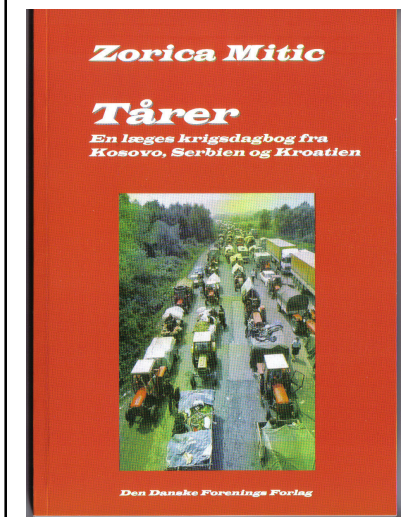
måler sig med striben af berømte, klassiske film dramaer om 2. verdenskrig. Den har dog endnu ikke har været vist i danske biografier – som f. eks. "Schindlers liste" om jødiske skæbner i Polen - skønt den har været tilløbsstykke i vort naboland Polen, hvor der på regeringsniveau endog fremsattes forslag om, at polske værnepligtige skulle være forpligtede til at se filmen, mens de var "i trøjen".

Den spanske erobring og kolonisering af Sydamerika med begyndelse i 1400-tallets sidste årti er som et yderligere eksempel nævnt som intet ringere end historiens blodigste massakre. Herom mener nogle historikere, at kun godt 30 millioner mennesker har overlevet ud af en samlet oprindelig befolkning i Sydamerika på ca. 90 millioner som prisen for tilvandrede spanieres fremfærd mod aztekerne, mayaerne og andre folkegrupper.

I hosstående artikel bringes et sammendrag af tankevækkende synspunkter om muhammedaneres og hinduers meget oversete forhold til hinanden i Indien, hvor islamisk erobring mødte særlig modstand. Anbefalinger til læsere om videre studier er tilføjet om denne mestendels stærkt forbigåede hændelse.

Der synes ingen ende på historien, fordi den evindeligt synes at knytte an til nutiden med de lange skygger, den kaster. Det forekommer, alt andet lige, ikke usundt for fremme af selvstændig tankevirkosomhed. Og der er næppe grund til at frygte en overdosis heraf.

I år er det 10 år siden, at USA/NATO fravristede Serbien 15% af sit territorium, som man derpå forærede til muslimske indvandrere fra Albanien. Alt sammen for at behage den muslimske verden. Læs Zorica Mitics beretning. Fås gennem DDF.

Islams fortiede slagting af Indiens hinduer

Indiens politiske parnas fortier islams massakrer, der ønskes forstået som "progressiv" klassekamp

Af Keld Rasmussen

Et opsigtsvækkende men bemærkelsesværdigt overset kapitel i historien er den islamiske erobring mod Indiens hinduistiske befolkning med en fire årtusinder gammel kultur på bagen. Tyrkeres fremfærd mod armenierne huskes og omtales jævnsides med tysk fremfærd mod jøder, Stalins fremfærd mod egne, russiske landsmænd, kinesisk fremfærd mod tibetanere og spanieres fremfærd mod Sydamerikas befolkning.

80 mill. hinduer slagtet?

Men lidt eller intet er i dag overleveret i det nutidige Indiens historiske litteratur om den islamiske erobring af landet, der varede fra omkring år 1000 til først i 1500-tallet med mange blodige milepæle, hvor en af de første massakrer tilintetgjorde næsten hele den hinduistiske befolkning i Afghanistan, der stadig kaldes *Hindu Kush* – hinduernes nedslagting.

Den blodige historie har fundet en meget lidt bemærket omtale i en historisk bog af den indiske professor K. S. Lal, der påpeger, at væksten af den islamisk-sindede befolkning i Indien simpelthen beror på en "reduktion" af den hinduistiske befolkning, som professoren gennem beregninger har opgjort til at omfatte 80 millioner mennesker, svarende til indbyggertallet i nutidens Tyskland.

Dette upågtede kapitel af verdenshistorien er de senere år bragt i søgelyset af en belgier, Koenraad Elst, der har oparbejdet en indgående kendskab til indisk historie, såvel nu- som fortidig. Elst, der er født i 1959 i en katolsk-sindet flamsk-belgisk familie, arbejder som forfatter af næsten en snes historiske og filosofiske bøger og endnu flere tidsskriftartikler ud fra længerevarende orientalske studier ved universiteterne i Leuven i Belgien og Banaras i Indien.

Elst hæfter sig ved, at ledende politiske og intellektuelle kredse i Indien siden landets selvstændighed fra britisk

herredømme i 1947 meget viljestærkt og bevidst har arbejdet på at benægte de massakrer, som islam har forøvet mod hinduer i Afghanistan, Kashmir, Bangladesh og Pakistan. Han ser bestræbelsen som et stort anlagt forsøg på at udviske den kollektive hukommelse for at udvise en særlig føjelighed over for en bestemt befolkningsgruppe – de indiske muslimer.

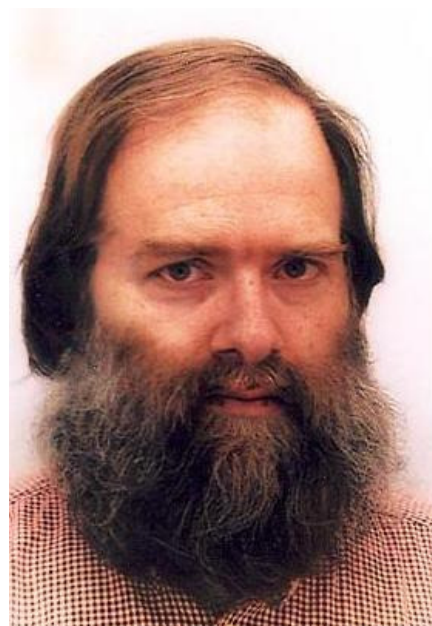
Islam "solgt" som klassekamp

Han ser bestræbelsen som del af et delikat politisk spil for at fremstille en verdsliggjort indisk nation, hvor alle andre end islams tilhængere af kulturbestemte årsager er villige til at adskille politik fra religion. Indiens første premierminister og foregangsmand for landets uafhængighedsbevægelse, Jawaharlal Nehru, betragter han som en fremtrædende fortæller for denne benægtelse af det islamiske "holocaust" på den indiske halvø.

Koenraad Elst påpeger, at forestillingen er marxistisk inspireret. Ejendommeligt nok var det russiske kommunist, der efter 1. verdenskrig bestemte sig for at dyrke araberne i det håb, at de kunne danne et frugtbart grundlag for fremtidig indoktrinering. Han minder om, at kommunismen har opflammet generationer af unge mennesker, der i marxismen så en ny ideologi som svar på kapitalisme og udbytning i en verden af lave.

Noget egentlig galt ser Elst ikke som sådant heri. Men når det kommer an på indoktrinering, var ungdommen i Vesten navnlig i 1960'erne og 1970'erne oplært og trænet til at sympatisere med de "gode" arabere mod de "onde" jøder. Tilsvarende var tilstandene i Indien, hvor 2-3 ungdomsgenerationer siden 1920'erne var oplærte til og instruerede i at benægte det islamiske folkemord og erstatte det med klassekamp. Og frugtbar det i tidens officielle historieskrivning som f. eks. bogen "Penguin History of India". Om Aurangzeb, en af 1600-tallets mest brutale islamiske erobringsskrigere, hedder det:

"Aurangzebs formodede intolerance

Koenraad Elst (f. 1959)

er ikke meget andet end en fjendtlig legende, der bygger på løsrevne episoder så som opførelsen af en moské på det sted, hvor der i Benares lå et tempel".

Elst kalder det uhæderlig forblændelse og ser opfattelsen som et eksempel på den topstyrede massakre-benægtelse i indisk historie og politik. Han gør desuden opmærksom på, at den britiske kolonimagt af selvske grunde bar en stor del af ansvaret for den indiske hvidvaskning af islam, fordi briterne behøvede den som modvægt og modspil mod indflydelsen fra hinduerne og det uafhængighedsbærende kongresparti.

Det blev fremført, at islam ligefrem blev hilst velkommen af Indiens laveste kaster. I det omfang, vold overhovedet fandt sted, drejede det sig om de "progressive" kræfters berettigede klassekamp mod de "reaktionære" kræfter – hvilket vil sige den feudale hindu-overklasse.

Planøkonomisk Muhammed

Islamismens slægtskab med marxismen tegner sig. Herom til slut et citat fra et stort amerikansk romanepos om 2. verdenskrig, hvor en af romanfigurerne – en excentrisk britisk bulderbasse af en journalist – giver marxismen denne kommentar med på vejen under indtryk af japanernes fremtrængning i Asien og erobring af Singapore i 1942:

"Hvis historien ikke er andet end våbengny, begynder vi nu at forlade scenen med ære. Men hvis den er menneskeåndens march mod en fri verden, vil vi aldrig træde ned af scenen. Britiske ideer, britiske institutioner og britiske videnskabelige metoder vil vise vejen i andre lande og i andre klædedragter. Engelsk vil med sikkerhed blive denne klodes tungemål. Vi har været den ny tidsalders Grækenland.

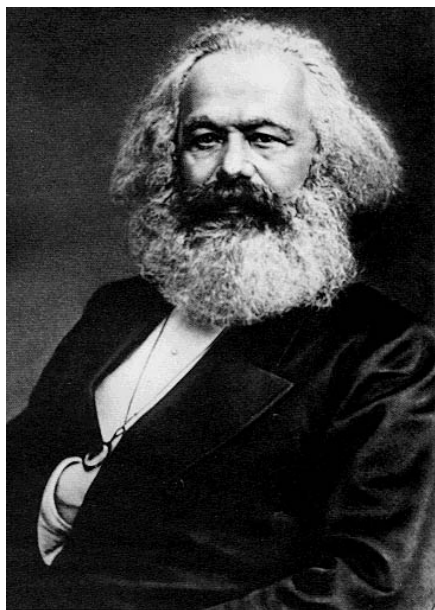
Men, vil De måske indvende, er den ny tidsalders tema socialismen. Det er jeg ikke så sikker på. Men om det måtte være tilfældet, så byggede Karl Marx, denne skurvede og stride Muhammed bag denne omsiggribende økonomiske islam, sine skingre dogmer på britiske økonomers teorier. Han skabte sine apokalyptiske syner i British Museums gæstfrihed. Han læste britiske bøger, levede på britisk gavmildhed, arbejdede sammen med englændere og ligger i en grav i London. Men det glemmer folk vel."

(Herman Wouk: "War and Remembrance")

De her sammenfattede synspunkter kan læses i Koenraad Elsts bog "Negationism in India: Concealing the Record of Islam" fra 1992 (ISBN 81-85990-01-8).

Mere om forfatteren kan læses på:

<http://www.answers.com/topic/koenraad-elst>

"Karl Marx, denne skurvede og stride Muhammed bag denne omsiggribende økonomiske islam ..."

Bedst at have islam som fjende

"Den officielle historieskrivning bygger på den forudsætning, at Indien først mistede sin uafhængighed i det 18. århundrede og derfor kun har haft 200 års erfaring med fremmedherredømme. Den virkelige historie er imidlertid, at størstedelen af Indien mistede sin uafhængighed 500 år tidligere og kun skiftede herrer i det 18. århundrede. Hindu-lederne har bevidst fortiet de historiske fakta. De lever i et indbildt broderskab og er følsomme overfor enhver udtalelse, som ikke harmonerer med sloganet om hindu-muslimsk harmoni."

Konsekvensen er, at politisk frihed i Indien ikke har medført åndelig frihed. Politikerne og intelligensiaen opfører sig stadig som undertrykte, når de bliver bedt om at se sandheden om den islamske fortid i øjnene. Det er et typisk udtryk for dhimmi-mentalitet. For at forstå det, må vi se tilbage på tiden for den islamiske erobring, som medførte, at lande under ikke-muslimsk herredømme (Dar ul-Harb) kom under islamisk herredømme (Dar ul-Islam). I er kendelse af at et nyerobret land nødvendigvis må have en ikke-muslimsk befolkning, indeholder Sharia regler for, hvordan disse skal regeres. De bliver først og fremmest dhimmi. I begyndelsen omfattede dette begreb kun "Bogens folk" – jøder og kristne, men snart blev også zarthustrierne inkluderet, da Iran hurtigt blev erobret af araberne.

Senere, da Indien blev omfattet af det islamiske herredømme, blev også hinduer betragtet som dhimmi, selv om de som afgudsdyrkere ikke havde ret til det. Men for at få herredømmet til at fungere, bøjede de islamiske herskere shariaens regler til gengæld for præsteskabets accept.

Det giver anledning til en interessant betragtning: De afgudsdyrkende hinduer, som ifølge Shariaen skulle stilles overfor valget mellem "Islam eller døden" havde meget større succes med at modstå islams stormløb end de "beskyttede" jøder og kristne. Selv zarthustrierne i Persien, som dengang var et stort rige regeret af sassaniderne, måtte udvandre til Indien for at holde deres tro i live. Hinduer og hinduismen viste sig at være meget mere ukuelig end "Bogens religioner" og deres tilhængere.

Hinduerne holdt aldrig op med at forsvare sig mod den muslimske undertrykkelse og besejrede den til sidst på

trods af store tab af landområder og menneskeliv. Det er en kamp, som stadig foregår. Den er baggrunden for det voldsomme had, som muslimske ledere i både Indien og Pakistan nærer mod det hinduistiske Indien, fordi det er en levende påmindelse om islams nederlag.

Det viser, at man står sig bedre ved at have islam som fjende end som "beskytter". Beskytteren bliver uundgåeligt til udbytter og tilintetgør efterhånden dens "beskyttede folk".

Selv-undertrykkelse

Alt dette har sat sig uudsletteligt i den indiske intelligensias psyke, - ikke mindst i mediernes. Dhimmi, som bygger på frygt for muslimsk vold, er det, som i virkeligheden ligger bag mange verdslige holdninger. Ingen ville tage de mange undskyldninger og bortforklaringer om islam alvorligt, hvis det ikke var for en nagende frygt for storstilet vold.

Det er dhimmi-mentaliteten, som får verdslige ledere til at engagere sig i fælles aktiviteter og til at give indrømmelser i verdslighedens navn.

Nogle eksempler kan illustrere dette.

Alene sidste år blev der bevilliget 1250 millioner rupee til Haj-pilgrimme (muslimske pilgrimme til Mekka). Det er en konsekvens af Haj-loven fra 1959, som blev indført af den sekulære premierminister Jawaharlal Nehru.

Det er ikke mindre skandaløst, at der overføres midler fra hindu-templer til moskeer, - et forhold, som blev afsløret af Sri Ravishankar fra The Art of Living Center.

I delstaten Karnataka indtjener hindu-templer 400 millioner rupee. Regeringen giver dem kun 5 millioner rupee tilbage.

Moskeerne derimod indtjener kun 5 millioner rupee, men får 80 millioner rupee tilbage fra regeringen.

Det betyder, at regeringen i virkeligheden tager penge fra hindutemplerne og giver dem til moskeer og madrasser. Dette til trods for, at Karnataka ingen pilgrimscentre har.

Overførslen fra hindutempler til moskeer og madrasser er endnu større i Andhra Pradesh og Kerala, som har store templer som dem i Tirupati og Guruvayoor. Det er frivillig dhimmi-adfærd, for muslimerne har aldrig forlangt en sådan gavmildhed.

N.S. Rajaram, historiker.
Citeret fra Jihadwatch.org

Rapport fra en ghetto

Der har næppe før været så mange mennesker i Tingbjerg Kirke, som der var til gudstjenesten den 25. oktober.

En tæt klam tåge omklamrede alt og alle i Tingbjerg søndag formiddag den 25. oktober, - som om vejguderne havde besluttet sig for at give deres bidrag til at understrege den triste anledning til, at mange kirkegængere netop den dag stævnedes imod den lille kirke i Tingbjerg i Københavns nordvestlige udkant.

humanisme, dagbladet Politiken, satte den tidligere socialdemokratiske socialborgmester Pelle Jarmer trumf på med ordene:

"Han er ikke en forfulgt uskyldighed. Han lader sig drille med sin afvigelse. Han har fuld ret til at være homoseksuel. Så længe han ikke er pædofil i kir-

ne færdes i fred hvor som helst og når som helst.

- og det er der helt sikkert mange progressive køllesvingende og bilafbrændende "unge", der er uenige med ham i.

Tingbjerg - en mønsterby

"Det kunne være så godt", som der står på forsiden af en af Den Danske Fornings foldere.

Tingbjerg ligger et pragtfuldt sted omgivet af Vestvolden på den ene side og den naturskønne Utterslev Mose på den anden.

Den blev anlagt som en helt ny by, hvor der før var marker. Arkitekterne Steen Eiler Rasmussen og C. Th. Sørensen tegnede i 1950'erne - uden ringeste skelen til Morten Korch - en socialdemokratisk mønsterby beplantet med træer, bærbuske og rosenpergolaer, med skole, butiks-strøg, institutioner, bl.a. en af landets første byggelegepladser - og en kirke.

Alt sammen skulle det være med til at skabe rammen om det gode liv.

Og det kunne have været godt, hvis det ikke lige havde været fordi, det blev mode blandt indflydelsesrige progressive humanister, som altid tænker i flok, at arrangere folkeflytninger - omend under mindre drastiske former end dem, Josef Stalin arrangerede.

Som følge heraf er der ikke mange af de danskere tilbage, som mønsterbyen i sin tid blev bygget til.

Nu udgøres indbyggerne mestendels af indvandrere fra den Anatolske Høj-

Gudstjeneste i Tingbjerg under massiv politibeskyttelse

Den triste anledning var, at sognets præst to uger forinden havde givet op overfor muslimske banders chikane og gentagne indbrud og vandalisering af sin bolig i Tingbjerg.

For første gang i nyere tid havde en præst set sig nødsaget til at flygte fra sit sogn.

Fortalerne for multikulturel berigelse af Danmark kunne hovere over endnu en sejr over den snæversynede, nationalistiske, 50'er-agtige Morten Korchske indskrænkede smålighed i det indelukede selvtilstrækkelige Danmark.

Så kan han lære det!

Og præsten, som oven i købet er bøsse (dem er der ikke mange af i Morten Korchs romaner), var selv ude om det.

Han var aparte og skulle kanøflæs.

I organet for den allerhøjeste grad af

ken, så er der jo ingen problemer i det. Hvis han bare ville tage sig af at hjælpe menneskene til at leve et bedre liv. Det er sgu' da det, han er uddannet til".

Nej, præsten havde helt klart misforstået sine pligter, når han mente, at han skulle forkynde det kristne evangelium. Nej, han skal arbejde for integrationen, mener Pelle Jarmer.

Men der er mange i Danmark, som ikke er så progressive som Pelle Jarmer og Politiken, og som mener, at selv bøsser skal have lov at udføre deres gerning i fred, - hvad enten de så har misforstået deres pligter eller ej.

Blandt dem, der mødte op til gudstjenesten 25. oktober var landets statsminister Lars Løkke Rasmussen, som overfor de fremmødte journalister gav udtryk for, at i Danmark skal enhver kun-

Der er langt imellem de danske navneskilte i Tingbjerg

slette og Somalia, og de har endnu ikke opdaget, at de kvit og frit har fået overladt en mønsterby, med alt hvad hjertet kan begære.

”Vi har ikke samme muligheder som unge i Hellerup”, beklager unge indvandrere sig 16/10 til Politiken, som altid har spalteplads til undertrykte og forfulgte mennesker ”af anden etnisk herkomst end dansk”.

Det er undgået deres opmærksomhed,

at de bor i en socialdemokratisk mønsterby med alle de tilbud om gratis undervisning og kulturelle udfoldelser, som man kun kan drømme om i Anatolien og Somalia, og hvor de i øvrigt stammer fra.

Der er ingen fra Vietnam eller Kina iblandt dem. De har nemlig travlt med at studere og benytte sig af de mange tilbud, som Danmark stiller til rådighed. Men den slags unge gider Politiken ikke at skrive om.

Men denne klamme tågede formiddag er der ingen af de utilfredse ”unge” på gaden, og mange af de betjente, som denne formiddag har til opgave at beskytte den kristne menighed, kan uforstyrrede lytte til salmesangen, som hæver sig fra den lille kirke.

Harry Vinter

Prøv med reservepoliti på deltid

Jyllands-Posten bragte 15. oktober denne kronik af Ole Hasselbalch.

Den er meget apropos den seneste tids begivenheder og bringes til glæde for de af vore læsere, der ikke selv holder Jyllands-Posten.

Justitsministeren opfordrer borgerne til at foreslå, hvorledes den voksende kriminalitet bedst kan begrænses. Forslagene skal vel imidlertid kunne bakes op af et folketingsflertal. Og dette flertal har andre holdninger end dem, kriminaliteten fortrinsvis rammer, og som derfor givetvis vil være bedst til at finde på effektive løsninger. Så hvor meget, der kommer ud af det hele, er nok tvivlsomt.

USA har haft tilsvarende kriminalitetsproblemer. Dansk Folkeparti spurgte derfor i foråret ministeren om den amerikanske ”Three Strikes and You’re Out”-ordning. Den går ud på, at samfundet beskytter sig mod grove gentagelseskriminelle ved at sætte dem fast permanent. Det har ført til, at almindelige mennesker nu kan færdes frit steder, hvor de førhen kun kunne komme med livet som indsats.

Vi har i årene 1933-73 haft noget lignende herhjemme. Det kaldtes sikkerhedsforvaring og anvendtes over for farlige kriminelle, der havde vist sig upåvirkelige af almindelig straf. Ministeren bekræftede også over for Dansk Folkeparti, at flere stater i USA bruger systemet. Men ministeriet vil ikke indføre det herhjemme (justitsministerens svar på spørgsmål 465, Folketinget 2008-09). Det er således ”et rodfæstet princip i dansk strafferet, at der skal være proportionalitet mellem lovovertrædelsen og den idømte straf, herunder med hensyntagen til konkrete skærpende eller formildende omstændigheder.

Det kan endvidere frygtes, at en sådan automatisk ordning kan svække forståelsen for retssystemet som følge af konkrete afgørelser, hvor der ikke opleves den fornødne sammenhæng mellem forbrydelsen og den idømte straf.”

Vi må altså regne med, at sagesløse mennesker også i de kommende år vil blive myrdet, lemlæstet, voldtaget, bestjålet og på alle mulige andre måder maroderet af kriminelle, som bare bliver ved. Lige indtil det går som i USA, der til sidst kom så langt ud, at man var tvunget til at pille de målbevidst kriminelle ud af cirkulation. Hensynet til beskyttelsen af borgerne og opretholdelsen af et ordnet samfund vejede trods alt i det lange løb tungere end fintænkte strafferetlige overvejelser. – Som naturligvis også forhindrer, at vi smider kriminelle uden dansk statsborgerskab ud af landet efter udstået straf i stedet for at betale deres ophold i Villa Tremmely næste gang, næste gang igen og næste ...

Men det er på den anden side let at forstå ministeren. Politikerne i de partier, der er ansvarlige for den nuværende tingenes tilstand, blev faktisk - endog højlydt - advaret imod, hvad de såkaldt ”åbne grænser” og importen af hundredtusindvis af utilpasselige fremmede fra betændte geografiske lokaliteter ville medføre. I stedet for at lytte og tænke sig om brugte de kræfterne på at lufte deres ”anstændighed”, ”humanisme”, ”medmenneskelighed”, ”internationale vidsyn” mv.

Derfor kan disse politikere og deres efterfølgere naturligvis ikke indrømme, at det var deres egne partier, der i dyb uansvarlighed skabte en dominerende del af problemet. End mindre kan de indrømme, hvor galt det er fat nu, endsi-ge hvilke kradse midler der skal til for at løse problemet.

Politiet da?

Det er en offentlig hemmelighed, at politiet er kommet til kort. Flere steder efterforskes ikke mere anden kriminalitet end den, der ”gør ondt”, som det kaldes. Det er der ikke ressourcer til. Efterforskningen inden for nogle af de grupper, som især belaster kriminalitetsstatistikken, er da også af både sproglige og kulturelle årsager uhyre vanskelig og tung. En meget stor del af de kriminelle i disse grupper lyver f.eks. for en sikkerheds skyld endog, når de ikke behøver det. Og de øst-kriminelle er for deres vedkommende længst over alle (åbne) grænser, inden der kan gøres noget.

Hvis borgerne i forstaden til X-købing en nat ringer til ordensmagten og fortæller, at nu brændes der igen biler af for sjov skyld, ja så kan de to vagthavende betjente naturligvis heller ikke rykke ud uden selv at få svedet køretøjet af. Skal der gøres noget i den slags tilfælde, må det være massivt, med maskinpistoler, skudsikre veste og det hele fra København. Men rykker styrken dérfra ud i omegnen, begynder bilerne bare at brænde på Nørrebro i stedet.

Situationen lader sig derfor næppe mere håndtere uden en mangedobling af politistyrken. Og det er der ikke råd til. Vi kan vel i øvrigt heller ikke have i tusindvis af betjente siddende og vente på, at noget skal ske.

Så den eneste løsning er at etablere et reservepoliti på deltid, der kan træde til, når de to betjente i X-købing i den sene natstunde får brug for forstærkning. Det kunne der givetvis findes masser af frivillige til, på samme måde som der kan findes frivillige brandfolk. Men en ordning af den art kan naturligvis heller ikke indføres uden, at det bliver en indrømmelse af, hvilke tilstande, et par

årtiers pseudohumanitet og misforstået globalt sindelag har skaffet os på halsen.

Derfor går tingene deres skæve gang. De eneste, der har glæde af denne gang – men den glæde er til gengæld stor – er de gammeldanske vanekriminelle, som ser mere realistisk på forholdene end de politikere, der har forstanden skruet fast i det tomme rum mellem den politiske korrekthed og en kulsort samvittighed.

Lillepeter på 17 føler sig nemlig magtesløs, når nydanske ungdomsbander for tredje gang frarøver ham mobiltelefonen. Hvad skal *han* gøre, når politiet intet *kan* gøre, og politikerne intet *vil* gøre?

Han øjner imidlertid nu lys for enden af tunnelen:

”Vi har igennem mange år prøvet at være med til at integrere dem og være venner med dem. Til sidst fik vi bare nok af de her mennesker. Deres latterlige opførsel og terror mod almindelige mennesker. De råber ad lyshårede piger på gaden, kalder dem ludere og forulemper folk i byen, på diskoteker osv. Vi har også børn i skolerne og kærester, som gerne vil gå i fred på gaden. Det kan være, at resten af Danmark vil eller ikke tør andet, men vi gider ikke finde os i den opførsel” Sådan siger rockeren

Jørn Jønke Nielsen (refereret efter JP 20/6 2009).

Kort sagt: Her er der (endelig) nogen med både de nødvendige midler og viljen til at bruge dem, som ikke mere vil finde sig i svineriet og politikernes snakken uden om.

Det såkaldte ”politiske flertal” himler ganske vist op i anledning af Jønkes udtalelse og kalder den ”racisme” (JP 20/6 2009). Men det kan ikke undre nogen. I årevis har blegslappe indflydelsespersoner og mediepingere jo højnet det, de omtaler som deres ”menneskesyn”, ved at kalde noget for racisme, som ikke er det. Hvorfor skulle politikere, der i årevis ikke har hørt andet og ikke plejer at tænke dybere over tingene, pludselig vågne op?

Selv et femårs barn kan indse, at det intet har med racisme at gøre ikke at ville maroderes, hvad enten marodørerne hvide, sorte, brune, gule eller nikolajstribede. Det ”politiske flertal”, der med racisme-pladderet beviser, at de har tabt orienteringen i det moralske univers, overbeviser i al fald næppe Lillepeter om andet, end at disse politikere er de sidste, man kan betro ansvaret for andres liv, sikkerhed og mobiltelefon.

Det ”politiske flertal”s foragede

kaglen fremmer derfor Jønkes rekruttering på en måde, som selv højt betalte reklamefolk ikke kunne havde gjort bedre. Så hvem ved – måske kan hans forretninger hen ad vejen ligefrem udvikles til at omfatte højnelse af sikkerhedsniveauet også for det bedre borgerskab. De skal såmænd nok selv komme og bede om det på et tidspunkt. Hvem fra et kikset machomiljø er interesseret i at genere indehaverne af palævillaer, hvis det giver problemer med AK81ere, der både har overarme, som vi andre har låre, og vilje til at bruge dem.

Det kan vi så bare sidde og kigge på. Udviklingen vil lige så sikkert som amen i kirken fortsætte i den forkerte retning. Hvorfor skulle den ikke det?

Ingen andre steder i denne verden har man været i stand til at opfinde andre effektive foranstaltninger over for en grasserende kriminalitet end dem, ministeren ikke vil vide af. Havde man det, ville ministeren jo nok også allerede have fundet ud af det og behøvede ikke lade som om, han spørger borgerne til råds.

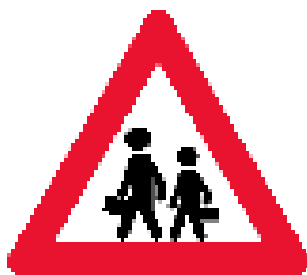
Så JP kan givetvis trygt regne med fortsat kunne rapportere som 26/7 2009 om folk, der har valgt at forsørge sig som rambuktyve i stedet for at finde lovligt erhverv.

Undervisning i arabisk i folkeskolen

Danmarks Lærerforening vil gerne lære eleverne i den danske folkeskole sprog som arabisk, kinesisk og tyrkisk. Fagforeningen vil udnytte, at der går tusindvis af elever, som kan tale arabisk og tyrkisk, derfor opfordrer Danmarks Lærerforening skoler, lærere og kommuner til i fællesskab at etablere tilbud om valgfag i disse sprog i 8. og 9. klasse.

Ifølge Dorte Lange, formand for det uddannelsespolitiske udvalg i Danmarks Lærerforening, der står bag forslaget, ”...vil det kræve efteruddannelse af lærere, men unge med udenlandsk baggrund er heldigvis allerede begyndt at dukke op på læreruddannelsen, så vi tror, at det kan lade sig gøre”.

Hun fortsætter: ”Ofte forbindes en anden etnisk baggrund end dansk med noget problematisk i skolen, men i dette tilfælde kunne man sende et signal til disse unge om, at vi har brug for deres anderledes baggrund, og at det er en styrke.”

Forslaget fra Danmarks Lærerforening er blevet modtaget positivt af både Kommunernes Landsforening, KL, og af foreningen Skolelederne. ”Der er et stort uudnyttet potentiale hos unge med indvandrerbaggrund, som vi skal have aktiveret,” siger skoleledernes næstformand Claus Hjortdal. Hos KL kalder formanden for skoleudvalget Jørn Sørensen fra de Radikale forslaget fra Danmarks Lærerforening for ”en indlysende god idé. ”Ifølge den Radikale lokalpolitiker er ”kompetencer i indvandrersprog efterspurgt i erhvervslivet.”

Kilde: Jyllandsposten 29/9 2009

Udvandrerlandenes betydning for erhvervslivet.

Så stor en andel af Danmarks eksport gik i 2008 til indvandrernes hjemlande:

Tyrkiet:	0,74 %
Pakistan:	0,08 %
Somalia:	0,00 %
Marokko:	0,07 %
Libanon:	0,08 %
Jordan:	0,05 %
Irak:	0,04 %
Gambia:	0,00 %

Til sammenligning nogle lande, som vi ikke har ret mange indvandrere fra:

Tyskland:	17,52 %
Sverige:	14,56 %
Storbritannien:	8,13 %
Norge:	6,12 %
Holland:	4,58 %
Frankrig:	4,38 %

Kilde: Danmarks Statistik

Symbolpolitik:

Den intellektuelle cementering af Danmarks vej mod afgrunden

Af Peter Neerup Buhl

Vi lever i en tid, som mere end nogensinde før på forhånd kategoriserer politisk relevante emner positivt og negativt ud fra såkaldte "grundholdninger", der aldrig synes at kræve nærmere saglig retfærdiggørelse eller krav om indsigt. Handles der politisk på dette grundlag snarere end ud fra en sags ydre, konkrete egenskaber, kan man sige, at denne politik er et udtryk for "symbolpolitik" – et ord, der jo er genstand for stor brug og misbrug i disse år, hvilket godt 45.000 hits på Google viser. Via internettet kan man bl.a. finde følgende korte definition: "Der tales om symbolpolitik, når der er stor diskrepans mellem målsætninger og praksis."

I sin bog "Når politik bliver pop" (2007) forsøger filosofen Mads Storgaard Jensen at indkredse begrebet symbolpolitik: Det er ikke blot, når man handler politisk i overensstemmelse med et livssyn – for det kan man slet ikke undgå. Et neutralt standpunkt findes ikke. Men der er derimod tale om symbolpolitik i kognitiv forstand, "når man fastholder sin politik med grund i livssynet snarere end at overveje resultaterne af politikken. Ikke at der nødvendigvis behøver være en modsætning. Man iværksætter et tiltag, der skal løse et problem, men problemet bliver ikke løst. Alligevel holder man fast i sit synspunkt, fordi det er værre for én at ændre sit livssyn end at acceptere, at ens idé er realpolitisk virkningsløs eller skadelig." Dette er en præcis beskrivelse af den multikulturelle integrationspolitik nuværende stade (selv om Mads Storgaard Jensen næppe selv ville drage den konsekvens og dermed er en illustration af sit eget problem).

Mads Storgaard Jensen blander i sin yderligere behandling af sagen tingene lidt sammen og sætter nærmest lighedstegn mellem symbolpolitik og "identitetens og ideologiens slagmark" – og som kontrast hertil sætter han den "kedelige" realpolitik, der hyldes af Søren Ulrik Thomsen i bogen "Kritik af den negative opbyggenhed" (2005):

"Politik skal være kedelig. Så snart et politisk møde begynder at blive medrivende, når brystet svulmer og der er

faner og fakler og blanke øjne, skal man gå hjem. For så er nøgternheden på tilbagetog og noget farligt under opsejling. Er der én ting, jeg har lært af 70'erne, så er det, at man ikke skal deponere sine transcendenslængsler i det politiske, men – vil jeg sige i dag – hvor de hører hjemme, nemlig i kirken (...), så vi for resten af pengene kan føre en politik, der arbejder på at mindske årsagerne til ulykke (sult og bolignød og smitsom sygdom f. eks.) i bevidstheden om, at den dermed hverken fjerner lidelsen eller gør mennesket lykkeligt, eftersom lidelse og lykke er størrelser, vi må forholde os til i andre registre end det politiske."

Her bevæger vi os dog inden for et andet paradigme: Der er ikke noget i vejen for, at en karismatisk politik også rammer sagligt i plet (jf. Glistrup), akkurat ligesom en udadtil "kedelig", ja "saglig" realpolitiker fuldstændig kan gå fejl af selve sagen (Jelved-syndromet). Her er vi inde på en anden skala, som kun tilfældigt følger den symbolpolitiske. Vel kan man give Søren Ulrik Thomsen ret i, at det politiske i sig selv ikke kan eller skal gøre menneskene lykkelige, men her ender man nemt i en strid om ord, hvor vidt den politiske kamp, der drejer sig om prioriteringer i

fordelingen af en begrænset ressource, har "størst lykke for flest mulige" som mål eller mere prosaisk blot skal "gavne" fleste mulige – danskere, selvfølgelig, når der er tale om danske politikeres opgave.

Nationalisme ikke symbolpolitik

Mads Storgaard Jensen ser sigende nok Dansk Folkeparti som det i dag mest "symbolpolitiske" parti, og han bruger diverse nationale manifestationer som eksempler på symbolpolitik. At der dog også her er tale om en anden kategori, idet det nationale lige så vel kan være den konkrete virkeligheds stemme i et kor af højtflyvende ideologi, synes Storgaard Jensen at mangle blik for, skønt han angiveligt vil behandle problemet "symbolpolitik" politisk neutralt. Med rette fastslår Hans Hauge i sin udmærkede bog "Nationalismens spøgelse" (2009) det tilsyneladende paradoks, at Dansk Folkeparti i dag er "det eneste ikkeidentitetspolitiske parti", idet det betragter det politiske og det nationale som naturligt sammenfaldende.

Helt enig må man dog være i Mads Storgaard Jensens krav til de konkrete problemers forsteret i forhold til symbolpolitikken:

"Hvis ikke principper og ideologiske ideer er til for *realpolitisk* at forbedre samfundet og forholdene for borgerne, ender den ideologiske tænkning også med at være symbolsk, idet der blot bliver tale om manifestation af holdninger, værdier og identitet. Uden kravet om, at den ideologiske tænkning skal forankres realpolitisk, ville man være nødt til at blindt acceptere et hvilket som helst ideologisk standpunkt uden videre begrundelse.

Eller sagt med andre ord; *et politisk forslag, der begrundes med henvisning til et ideologisk princip, må til enhver tid vige, hvis det kan stilles over for et realpolitisk forslag, der ser ud til at kunne løse problemet.*" (Storgaard Jensens kursivering).

For en nøgtern betragtning er det dog anationale eller antinationale "realister", der ved ikke at have taget hensyn til den nationale, folkelige virkelighed i de seneste årtier har skabt et politisk morals ud fra fx "menneskerettigheds"-

symbolpolitik, der i forhold til "nationalistisk" politik er symbolpolitik i uendelig højere potens, fordi den netop ikke er forankret i verden, som den er, men føres ud fra, hvordan man mener, at verden burde være.

National "symbolpolitik" er jo nemlig ikke i særlig stærk grad symbolpolitik, fordi de nationale symboler netop repræsenterer noget konkret, historisk, som har været der først og uafhængigt af symbolerne. Mens den såkaldt progressive symbolpolitik er udsprunget af ren abstrakt ønsketænkning. Hans Hauge fastslår i samme retning, at det nationale i virkeligheden er udtryk for det rationelle, der rent faktisk har vist sig at fungere (og skabe fred), mens opgøret med det retteligt kan kaldes irrationelt og langt mere blot følelsesladet.

Skal man tage Storgaard Jensens krav om, at ideologiske principper skal vige for realpolitiske forslag, der kan løse et problem, på ordet, hvad står der så i vejen for afvikling af det multikulturelle projekt via repatriering, som vitterligt vil løse et problem, og det eneste, der står i vejen herfor, er symbolpolitiske menneskerettighedsforestillinger? Som et eksempel på symbolpolitik par excellence må man i denne forbindelse nævne regeringens "Burka-udvalg", der skal forestille at håndtere et problem, men hvor hele den alvorlige problematik i virkeligheden bare gøres til grin, og hvor den eneste løsning jo er, at folk fra Burkastan slet ikke skal bo i Danmark. Vil man have menneskene ind i landet og ikke deres kultur, ender man blot i en absurd forbudsstat. Og tror man overhovedet på, at man med retslig regulering kan undgå alle "bivirkningerne" af hundredtusinder af muslimers tilstedeværelse i landet? Den ikke-symbolpolitiske position erkender, at der på længere sigt skam er tale om en pakkeløsning, et alt eller intet.

Som et eksempel på symbolpolitik par excellence fremdrager Storgaard Jensen derimod Søren Krarups sammenligning af det muslimske tørklæde med nazisymboler, hvilket ifølge Storgaard Jensen atter viste Krarup "som en politiker, der har mere travlt med at agere livstilstelseksperter end at bedrive realpolitik. Hvis det muslimske tørklæde virkelig var vigtigt for ham at komme til livs, burde han vel hellere tænke i gode argumenter og klare eksempler på, hvorfor det muslimske tørklæde med sikkerhed vil føre til nazistiske tilstande, i stedet for at excellere i en kritik, der kun har til hensigt at fornærme."

Men hvad hvis nu dette "symbol" står for en uhyre konkret konflikt, som

fremover i stadig større grad vil gribe ind i alle samfunds-sammenhænge, og at det derfor for at få en konkret problemløsning gælder om hurtigst muligt at sætte skellene mellem "dem" og "os" i relief? Kort sagt kan "symbolpolitik" bruges som blot et værktøj til en meget reel problemløsning, noget helt andet end når den bruges "progressivt" som et skridt mod den ideologiske fatamorgana "en bedre verden" eller – lige så fåget – Obamas "forandring", de seneste års største symbolpolitiske mantra. (Obamas nobelpris-tildeling var symbolpolitikens apoteose: En symbolpolitisk belønning af urealiseret symbolpolitik...).

"Sammenhængskraft" en konkret realitet

Hvor skævt Storgaard Jensen opfatter symbolpolitik, fremgår af hans ord om, at man især ved, "at politikerne er kommet til kort realpolitisk, når de begynder at tale om samfundets sammenhængskraft, et så ophøjet godt og abstrakt begreb, at det må være tydeligt for enhver, at den politiker – både Poul Nyrup Rasmussen og Anders Fogh Rasmussen har gjort et stort nummer ud af fænomenet – der tager det i sin mund, i alvorlig grad har fjernet sig fra at tænke i løsninger, men bare ønsker at hylde kulturen. Her kommer politik til at handle alene om, *hvem vi er*, og ikke om, *hvad vi gør*." Man skyder ifølge Storgaard Jensen skylden på en bestemt samfundsgruppe "i håb om, at man med sine høje moral alene kan påvirke de skyldige. På den måde forsøger man at løse problemer ved at ønske deres fravær, fordi problemernes tilstedeværelse jo er nogle andres skyld. Men at skyde skylden på en samfundsgruppe kan til nød bruges til at *beskrive* problemet med, men aldrig til at *løse* det med. Imidlertid skaber det et vældigt sammenhold hos dem, der er enige. Men meget videre bringer det dem ikke."

Indkredsning af et problem er dog en forudsætning for konkret at løse det, så igen må det siges, at Storgaard Jensen har fat i to forskellige, uafhængige målestokke eller paradigmer, som tilfældigt kan være sammenfaldende, men som dog kan variere hver for sig. Fx viser det sig først, om snakken om "sammenhængskraften" blot er symbolpolitik, når der skal følges op med konkret handling mod det, der truer den. Forsøger man sig med andre ord blot med endnu et "integrationspolitisk" tiltag i den uendelige række af sådanne, eller tager man skridt til, som Grundtvig udtrykte det, at "blive det fremmede

kvit"? Hindringerne herfor er jo som erkendt af Storgaard Jensen udelukkende symbolpolitisk betingede hæmninger uden reel betydning for dansk velfærd.

En symbolpolitisk kamp er altså i høj grad fornøden som forarbejde til en reel kursændring i den igangværende islamisering af Danmark. Man kan ikke adskille det symbolpolitiske og det konkrete, men man kan i høj grad dømme den aktuelle multikulturelle kurs på dens frugter allerede nu (men måske har den været vellykket, for så vidt som den har opnået sine intentioner?).

Det, der giver et samfund sammenhængskraft, er så vist ikke noget abstrakt symbolpolitisk, men et ganske konkret monoetnisk fundament, og afviser man dette forhold med en nedladende håndbevægelse, må man sætte noget andet i stedet end den hidtidige blotte symbolpolitiske appelleren til åbenheden og tolerancen, som er langt luftigere størrelser end et samfunds sammenhængskraft. På deres frugter skal man kende dem, og den endelige dom bør i et demokrati fældes af vælgerne - uden symbolpolitisk ensretning og skræmmebilleder i én retning, men ud fra en nøgtern afvejning af det danske folks realpolitiske interesser.

Ikke politikernes følelser, men Danmarks interesser som kriterium

Helt enig må man være i Storgaard Jensens kriterium, at man stadig må holde fast i den realpolitiske synsvinkel, "nemlig at politiske beslutninger har konsekvenser ude i virkeligheden. Man kan træffe gode eller dårlige beslutninger. Man kan føre en politik, der øger arbejdsløsheden, skader integrationen eller forringer kvaliteten af undervisningen i skolerne. Og man kan træffe gode beslutninger, der stiller os bedre i forhold til tidligere, eller bedre i forhold til omverdenen, hvis det er den, der er målestokken. Derfor er det vigtigt ikke at give afkald på, at der gives kriterier for at vurdere politik, nemlig de kriterier, der handler om, om målet er godt, og om et tiltag vil bringe os nærmere dette mål; kriterier, der er uafhængige af, om man sympatiserer med den ene eller den anden politiske fløj. Ganske vist gør kompleksiteten af samfundet det vanskeligt at vurdere de politiske beslutningers reelle konsekvenser – og endnu vanskeligere bliver det, hvis konsekvenserne skal vurderes over tid – men så meget desto vigtigere, at man *forsøger*, at man *ønsker* at vurdere politik ud fra realpolitiske kriterier. Ellers ender vi med at vurdere politik ud fra, alene hvordan det *føles*."

Det er i dag i høj grad, hvor godt det føles, som har været kriteriet for den flygtninge/indvandringsåbne politik, uden syn på, hvad der gavner i den store sammenhæng. (Kan man ikke hjælpe flere i nærområderne?). Og er målestokken for dansk politik den rimelige: Danskerne ve og vel – ja, så kan man godt føre en politik, man "menneskeretligt" kan have det uhyre dårligt med, men som nøgternt set simpelt hen er den mest gavnlige for flest mulige danskere.

Antinationalisternes herskende symbolpolitik

På trods af borgerlig regering siden 2001 er der ingen tvivl om, hvem der stadig definerer de grundlæggende symbolpolitiske kategorier: Hvilken "retning" er det positivt og negativt at gå (trods alle konsekvenser i den ydre, konkrete verden)? Den ærketypiske symbolpolitik står i disse år antinationalisterne for: "Vi må vise, at Danmark ikke er lige så dødt, stillestående og kvælende som Grundtvigs nationalistiske salmer, kongehusets senile etikette og besættelsestidens barbariske ensretning. Lad os lade fortidens fædrelandsgenfærd hvile i fred og i stedet skabe et nyt og helt Danmark bygget på fællesskab og frihed til forskellighed." (Rune Engelbreth Larsen i Ekstra Bladet 18/1 2000). Eller følgende smøre fra SF'erne Villy Søvnald og Kamel Qureshi i Politiken 27/8 2008: "Vore børn skal leve i et rummeligt land, hvor menneskesynet er langt mere internationalt end det nationalistiske snæversyn, som regeringen og Dansk Folkeparti står for."

Al den slags er jo bare tomme ideologiske manifestationer af trodsighed, ikke fremtvinget af virkelighedens nødvendighed, men blot ord, hvor man i virkeligheden lige så godt kunne mene det modsatte. Hvordan kan strammere eller slappere retningslinjer for tredje verdenspersoners bevægelser over landegrænser således have noget at gøre med de enkelte danskeres større eller mindre "snæversyn"? Internationalt samarbejde, udvikling og opbygning af gode samfund her og der for ikke at tale om de enkelte individers menneskelige horisont er helt andre størrelser og kategorier, så man kunne lige så godt påstå, at éns mening om DSB's fremtidige linjeføringsplaner eller om lukkeloven var tegn på større eller mindre nationalistisk snæversyn. Det er simpelt hen ordgejl uden en rationel debat om virkelighedens krav og uden saglig relevans for konkrete effekter, kort sagt: Symbolpolitik.

Symbolpolitikens kamp mod pseudo-årsager

Et tegn på, at der er tale om symbolpolitik, er, når der med henvisning til "bagvedliggende årsager" ikke tages hånd om et konkret foreliggende problem. Når muslimer hærger en bydel, er problemet ikke muslimerne, der hærger bydelen, men "bagvedliggende årsager", der får dem til det, underforstået: Hvis disse "årsager" ikke fjernes, vil de uafhjælpsomt fortsætte med at hærge. Pointen er altid, at der skal tildeles "flere ressourcer" fra værtsfolkets skatteborgeres lommer, hvorved "integrationspolitikken" – symbolpolitikken par excellence – fortsætter endnu nogle skridt ad den sædvanlige, slagte vej, der ingen andre vegne fører end mod afgrunden for det danske folk. En stor del af nutidens politik går faktisk ud på at præmiere bøllevæsen: Jo mere man hærger samfundet, desto flere ressourcer får man. Alene i Københavns Kommune er der fx ansat 400 personer til "kriminalpræventivt arbejde", og samme kommunes plan for "at holde unge ude af kriminalitet" vil koste 400 mio. kr. de næste fire år. Tror nogen virkelig på, at dét fører til noget som helst andet end yderligere krav? Men det følger den symbolpolitiske logik, at man viser, at man dog "gør noget". Hærger hvide fodboldfans, er der vel at mærke ingen snak om "bagvedliggende årsager", men selv blandt progressive manes der til det, der ellers lader til at være det værste af alt: Lov og orden.

Jo mere man hærger samfundet, desto flere ressourcer får man

Symbolpolitikens ene store område er i dag menneskerettighedspolitikken. Det andet er miljøpolitikken, hvor Rachel Carsons bog "Det tavse forår" (1960) indledte en række af skræmmende symbolpolitiske tiltag, hvis reelle indhold man stadig ser forgæves efter (andet end fx i form af et forbud mod det alt-overvejende ulandsgavnfulde DDT med millioner af malaria-dødsfald til følge). Da Al Gore i 2007 fik Nobels fredspris, blev der i begrundelsen udtrykkelig nævnt, at hans propaganda havde tjent til at skabe opmærksomhed om et pro-

blem, som ganske vist p.t. er lille, men som vil vokse i fremtiden (man sagde det samme godt 45 år tidligere ved fremkomsten af Carsons bog). Økonomi-professor Martin Paldam viste i Weekendavisens kronik 28/11 2008 indgående, hvordan biologer ynder at overdrive truslerne i den "gode sags tjeneste", og her er man inde på en symbolpolitisk kernebeskæftigelse. Det er den samme mekanisme, der får alle gode mennesker på gaden mod nazisterne, som i dagens Danmark bare er en lille flok arbejdsløse tabere. I denne sag hersker det åndelige mørke; i miljøpolitikken hersker til manges ulempe det bogstavelige mørke, hvor man rent symbolpolitisk og til kriminelles fordel slukker gadebelysningen, og nu skal tilmed alle permanent famle rundt til "sparepærens" tvivlsomme belysning (der også har mange andre ulemper, se fx <http://ing.dk/artikel/92109>). Havde denne symbolpolitik i gode sagers tjeneste så i det mindste fået modspil af medierne, men tværtimod hersker her en bemærkelsesværdig kritikløs opgejling af den i kun én retning. Under den ydre mediemangfoldigheds facade hersker der en uhyggelig samstemighed i sindelag, som viser sig i den kritikløse viderekolportering af den progressive symbolpolitikens antagelser.

Opgøret med den herskende symbolpolitikens fædre: 68'er-akademikerne
Modstanden mod Vietnam-krigen blev den moderne symbolpolitikens arnested: Her kapitulerede Vesten i den symbolpolitiske fantasiverden, da man var tæt på at sejre i den militære virkelighed, og så tabte man naturligvis i den militære virkelighed. Som modpart hertil stod den amerikanske vicepræsident (1969-1973) Spiro Agnew, der – allieret med den unge Pat Buchanan – var en uhyre lovende politisk og intellektuel kraft mod det spirende progressive intellektuelle overherredømme (hvorfor han netop også kun fremstår som en blakket skikkelse i den herskende historieskrivning). I oktober 1969 formulerede Agnew i en tale noget af baggrunden for denne i dag herskende symbolsk-progressive mentalitet:

"Det lader til, at vi går ind i en plump tidsalder. At overbevise via taler og bøger afvises ofte til fordel for splittende demonstrationer med det formål at tvinge de ikke-overbeviste til handling.

De unge – og med dette mener jeg selvfølgelig ikke alle de unge, men jeg taler om dem, der hævder at tale for de unge – fylder sig på deres fysiske og følelsesmæssige højdepunkt med stoffer

og kunstige stimulanser. Skarpsindigheden går tabt, og de fine distinktioner, der grunder på skarp tænkning, ignorerer skødesløst i en hovedkulds kasten sig ud i forud bestemte konklusioner. Livet er legemligt snarere end intellektuelt, og de, der praktiserer det rent fysiske liv mest, er dem, der karakteriserer sig selv som intellektuelle.

Sandheden er for dem 'åbenbart' snarere end logisk bevist, og de vigtigste forblindelser i dag kredser om socialvidenskaberne, hvis emner kan tilfredsstille enhver mening og omkring hvilke selv den mest uforsvarlige formodning ikke kan miskrediteres.

Uddannelse omdefineres efter de uddannedes krav, så den passer til de uddannedes ideer. Den studerende går i dag på universitetet for at proklamere i stedet for at lære. Fortidens lære ignoreres og udslettes i et nutidigt modsætningsforhold kaldet generationskløften." (Cit. efter J.R. Coyne: "The Impudent Snobs. Agnew vs. the Intellectual Establishment", 1972).

Den moderne symbolpolitik arkitekter er det underbeskæftigede "university trash" eller "ordmenneskene", der med den amerikanske antiakademiske samfundsfilosof og havnearbejder Eric Hoffer's ord indtager deres holdning til den herskende orden ud fra deres begær efter anerkendelse af, at de er højt hævede over menneskenes store masse: "Krad på en intellektuel," skrev Hoffer (i "The True Believer: Thoughts On The Nature Of Mass Movements", 1951), "og du vil finde en, som ønsker at være aristokrat, og som hader synet, lyden og lugten af almindelige mennesker."

Ordmenneskene er de ærketypiske "snobber", som i frustration over, at flertallet ikke vil give dem den anerkendelse, som de føler tilkommer dem, har opbygget en "modregering" bestående af intellektuelle fra universiteter og tænketanke, visse progressive politikere og de fleste mediefolk. Særlig disse sidste synes nærmest pr. automatik som følge af deres erhverv at indtage en positiv, kritikløs grundindstilling til den progressive symbolpolitik, hvilket naturligtvis principielt er yderligt uheldigt.

Antiatomkraft og antiracisme: En parallel

Symbolpolitikken er altså et kreatur skabt af ordmennesker, som uden egentlig saglig indsigt er dygtige til at skabe billeder og ikke mindst skræmmebille-

der, der overfladisk virker plausible. Et klassisk eksempel er kampagnerne mod atomkraft, som er uhyre let at dæmonisere for uvidende med det resultat, at forurenende energiproduktion fortsatte og nu sætter en ny skræk i livet om "global opvarmning" hos de selvsamme aktivister og deres arvtagere, som selv er de hovedskyldige i opvarmningen ved at have umuliggjort en rationel atomkraftdebat. At "vedvarende energi" p.t. langt fra kan forsyne et moderne samfund vedkommer ikke de "grønne" aktivister, for hvad rager kendsgerninger symbolpolitik.

bare "så dumme, at de ikke forstår noget som helst." I den symbolpolitisk (selvdefinerede) "gode" lejr ser man igen og igen på tværs af sagsområder en uhyggelig skrækisikkerhed og moralsk bedrefølelse af rent Georg Metz'ske dimensioner. I stedet for at angribe argumenterne angriber man de påståede motiver bag argumenterne.

Ligesom i den "antiracistiske" kamp var der også i kampen mod kernekraft parader, fx "Barsebäcksmarscher", og her fandt simple hjernedøde symbolpolitiske slag-rimord også vid anvendelse: "Vad ska väck? Barsebäck!", helt på linje med "Racister skal hakkes til medister!". Statsminister Ingvar Carlsson hoppede forudsigeligt med på vognen og erklærede det for en "moralisk" forpligtelse af afvikle den svenske kernekraft senest 2010. Hvad det, der burde være saglige energipolitiske afvejninger, har at gøre med moral, står uforklaret og virker tværtimod paradoksalt i en angiveligt CO2-forurenat verden. Akkurat ligesom det moralske i indvandringsåbenhed står uforklaret i en overbefolket verden, hvor hvert fjerde menneske er muslim, og hvor tilstedeværelsen af nogle millioner af dem i Norden kun er en dråbe i havet for dem, men undergangen for os, der angiveligt skal "vise vores gode vilje" rent symbolsk, uden at det "humanitært" batter reelt – bortset fra for udbredelsen af den islamiske "Umma". Der skal mindst en milliard "frafald" fra islam til for at "opnå en bedre verden", ikke en selvdestruktiv symbolpolitisk gestus fra os, der skader mere end gavner.

Symbolpolitik er og bliver "feel good"-positioner, som synes at indtages snarere af hensyn til éns egen indre harmoni end af ond ydre nødvendighed – tværtimod skaber den mere ond nødvendighed, fordi problemerne ikke løses ude i virkeligheden. Men desværre lader det til, at man i det moderne politisk sfære er tilfreds med blot symbolske sejre og "resultater" i troen på, at vælgerne ikke opdager noget. Poul Nyrup satte til de flestes bifald "strammeren" Thorkild Simonsen til at løse fremmedproblemerne, og siden er dusinvis af lignende skikkelser blevet ført frem som håndhævere af "verdens strammeste udlændingepolitik" ... Som Kenneth Burke skrev i bogen "Language as Symbolic Action" (University of California Press, 1966), fatter de færreste så vist, i hvor høj grad mennesket er et "symbolbrugende dyr", der ikke kan indse den store rolle, som symbolske

MEDECINS SANS FRONTIERES
LÆGER UDEN GRÆNSER

Her har du muligheden for at hjælpe
Læger uden Grænser med at redde liv!

GIV BØRNE
EN CHANCE FOR
AT VOKSE OP!

I Afrika sulter hvert tredje barn!

Giv symbolsk lidt til de sultende, men lær endelig ikke forældrene, hvordan de undgår at få flere børn, end de kan forsørge!

- De humanitære organisationer skal jo helst ikke gøres overflødige!

I sin doktorafhandling fra Lunds Universitet i 2003, "Studier i symbolpolitik", bruger Peter Santesson-Wilson i vid udstrækning forsøget på at afvikle den svenske atomkraft som et eksempel på symbolpolitik. Af hans citater fremgår den saglige indsigtsløshed som baggrund for symbolpolitikken klart – at de fleste mennesker var bragt til at tro, "at kernekraftværker er identiske med atombomber"; at kernekraft og kernevåben er "siamesiske tvillinger"... Det er jo et usagligt guilt-by-association-argument på linje med paralleliseringen af nationalt og nazisme, en anden på forhånd negativ kategorisering og forsøg på at lave skræmmebilleder, som umuliggør videre saglig drøftelse og bare bringer sindene i kog, hvilket også var hensigten. Santesson-Wilson viser også i sin gennemgang af atomkraftdebatten, hvordan modstanderne ligesom deres antiracistiske åndsfrænder i indvandringsdebatten bragte selve motiverne og menneskeligheden hos dem i den anden lejr i tvivl: Eftersom atomkraftmodstanderne handlede ud fra kærlighed til børn og børnebørn osv., så måtte folk med modsat holdning nødvendigvis handle ud fra kynisme og menneskefjendskab, eller også var de

systemer spiller i udfærdigelsen af vores verdensopfattelse. Selv med tilkæmpet nøgternhed er det svært at se mere end en flig af den usminkede virkeligheds krav, og de færreste formår at stirre den nøgne realismes afgrund i øjnene. Kan-ske er den "antihumanitær" – og i så fald bør man ikke skyde budbringeren, men forsøge at håndtere de hårde vilkår med størst muligt hensyn til eget folk, hvilket er det modsatte af "egoisme", som snarere udvises af symbolpolitikernes komfortable virkelighedsflugt, der jo hævner sig før eller siden.

I sin bog "Politics as Symbolic Action" (Academic Press, 1971) udvikler politologen Murray Edelman, hvordan regeringer har magt til at påvirke folks opfattelse af, hvad der er fakta, hvad der er rigtig opførsel, og hvad man kan forvente af fremtiden. Heller ikke Danmarks regeringspartier siden 2001 har bidraget til at løfte den symbolpolitiske tåge over kendsgerningerne omkring landets situation. Og Dansk Folkeparti bør i stedet for at rose sig selv for egne "store resultater" se det som sin opgave at dekonstruere den herskende symbolpolitik – ikke at være dens klakrør.

Følelse kontra fornuft

Både grøn og rød er ikke kun farver, det er livsholdninger, hedder det, men om deres konkrete konsekvenser nu også svarer til symbolpolitikens løfter er en helt anden sag og absolut irrelevant, når blot stemningen og følelserne er gode. Men samfundets virkelig værdier – velfærden, friheden, moderne boliger, fabrikker, energiforsyning, transportnet og fødevarer – skyldes ikke på nogen måde symbolpolitikere og ordmenneskene, og hvad der er endnu værre i deres øjne er, at det er det prosaiske profitmotiv og ikke deres ideologier, der har drevet disse ting frem, og aller-værst: Det er sket uden ordmenneskenes formynderskab. Højest kan de komme bagefter og nedgøre og være sarkastiske over det, de ikke selv har formået at bidrage til ("forbrugersisme" osv.).

Det var den amerikanske filosof Ayn Rand, der med rette satte det praktiske gerningsmenneske, som skaber det moderne samfunds egentlige værdier, på en piedestal, hvorfor hendes forfatterskab gik ud på at rette op på venstrefløjens tilsværgende billede af den "slemme kapitalist", hvis resultater jo er det modsatte af symbolpolitikernes blotte ord og pseudoresultater. Rand advarede mod den altruistiske moral, der reelt blot går ud på at tilfredsstille andres tilfældige, umættelige ønsker: "Tilfredsstillelsen af andres irrationelle krav er ikke en måle-

stok for moralsk værdi." Dét rammer jo i hjertet på symbolpolitikere, som i deres iver efter at imødekomme tidsåndens luner, der alligevel aldrig kan tilfredsstilles, griber til desperate tiltag uden belæg i den konkrete virkelighed.

Svenskerne er jo endnu værre stillet end danskerne med hensyn til symbolpolitiske politikere; derovre ser man ærketypen på det, Ayn Rand kæmpede imod, fx udtrykt af Kristdemokraternas partileder Alf Svensson i et forsvar for endnu en ny skat i 1994: "Selv om den ikke giver penge i kassen af betydning, er det passende med en symbolsk gestus for at vise, at også de velbeslåede skal være med til at dele byrderne." Altså indrømmes det blankt, at de konkrete effekter er ligegyldige, tiltaget er rent symbolsk for at opdrage folket i den rigtige retning... Principielt samme argumenter blev brugt, da Danmark for 40 år siden blev åbnet for indvandring – der var intet behov, men folk skulle opdrages til "åbenhed" og "udsyn" – og det bruges såmænd stadig (se min gennemgang i bogen "Kampen mod grænserne", 1998).

Men hele den moderne internationalistiske ideologi bør stå for skud som et symbolpolitisk monstret, hvoraf meget skader mere end det gavner. Fx hele EU's politiske overbygning må betragtes som et forsøg på folkeopdragende symbolpolitik uden ydre nødvendighed. Og uhyre meget ulandshjælp kan siges at være et symbolsk, ligeledes kontra-produktivt ritual. Ærketypisk for den udviklede verdens usagligt skyldbetyn-gede fattighjælp er støtten til nonnen Mother Teresa, der som fremragende afsløret af journalisten Christopher Hitchens i bogen "The Missionary Position: Mother Teresa in Theory and Practice" (1995) var en fanatisk, led svindler, som religiøst betinget holdt millioner nede i elendighed, fremmede den onde cirkel af overbefolkning og uvidenhed og legitimerede de værste despoter, blot de var gode katolikker. Men heraf fremgår også symbolpolitikens ulyksalige sejlvethed, for er denne nonnes ikon-status i verdensoffentligheden anfægtet heraf? Også kritikere af masseindvandringen ved kun alt for godt, at man kan skrive hundredvis af saglige tilbagevisninger af multikulturalismen og dokumentere det fornuftige og nok så anstændige i Den Danske Forenings position, men det rækker ikke en millimeter ved de én gang knæsatte fordomme og stemplinger. Men fremfører man en sjælden gang et begreb, som i tilstrækkelig grad krænker de vedtagne rent symbolpolitiske tabuer (fx Glistrups og undertegne-

des af Højesteret straffede tabu-brud), så skorter det ikke på opmærksomhed i vel at mærke fordømmende retning, og retssystemet slår tilmed energisk ned på de formastelige.

Man kan mene, at samfundet bliver stadig mere indviklet, og at i takt med den mindre gennemskuelighed må de fleste mennesker snarere tage stilling på symbolpolitisk grundlag end ud fra konkret problemindsigt. Det ændrer dog ikke ved, at tidens største og vigtigste problemer, som også er de symbolpolitiske mest interessante, nemlig de masseindvandrings-relaterede, i de store linjer også sagligt set er såre enkle. Statistikkens omkring demografi, migration og fremmedbelastning af økonomien er ikke raketvidenskab, tværtimod taler tallene deres tydelige sprog, og almindelige mennesker har ingen grund til at lade sig kue af arrogante symbolpolitikere, der påstår, at sagen blot er et spørgsmål om "holdning" og for indviklet at drøfte nærmere offentligt, endsiges at løse i overensstemmelse med det folkelige flertals mening. Denne er ikke-symbolpolitisk eller sagligt betragtet så vist ikke værre end den symbolpolitisk indrettede elites mening – snarere tværtimod.

Dette essay tilegnes mindet om Mogens Glistrup og Sune Dalgård – to mænd, der i forbilledlig grad stod for nøgternhed og de konkrete løsnings politik i modsætning til den herskende symbolpolitik.

Fik du læst Peter Buhls bog om den politiserende "forskning" på landets universiteter?

Den kan stadig købes ved henvendelse til danskeren@danskeren.dk eller tlf. 86 13 24 01.

Pris 70 Kroner - frit tilsendt.

En europæisk helt: Holger Danske

Af Harry Vinter

Det lykkedes i 732 en frankisk infanterihær under Karl Martell at standse en talmæssigt overlegen muslimsk invasionshærs fremstød mod det centrale Europa.

I kamp mod muslimerne

År 778 satte muslimerne, som nu beherskede næsten hele den iberiske halvø, sig for at gøre et nyt fremstød.

Med en enorm hærstyrke gik de over Ebro og pressede frankerne til at trække sig tilbage over Pyrenæerne. For at hindre tilbagetoget og ødelægge i hvert fald en del af den frankiske hær, lagde muslimske styrker sig i baghold bag klipperne på siderne i bjergpasset ved Roncevalles (spansk: valle = dal), som de vidste, at frankerne var nødt til at passere under tilbagetrækningen.

Det skete den 15. august 778.

Muslimerne lod frankernes hovedstyrke marchere igennem passet. Men da bagtroppen marcherede igennem, myldrede de muslimske krigere på én gang ned ad bjergsiderne i et voldsomt bagholdsangreb.

Bagtroppens leder, Ridder Roland, blæser da i sit enorme gjalderhorn, 'Olifant' for at kalde hovedstyrken tilbage til hjælp. Datidens historiefortællere beretter, at han blæste så kraftigt, at bjergene skjalv, men alligevel var der ingen i hovedstyrken, som hørte det.

Bagtroppen måtte kæmpe alene.

På trods af overmagten lykkedes det Roland og hans krigere at standse muslimernes angreb. Men under kampen blev Ridder Roland dødeligt såret.

Men før han udåndede, overgav han kommandoen til sin bedste ven, Ogier le Danois - Holger Danske.

Sådan berettes det i Frankrigs mest berømte heltegedigt, Rolandskvadet.

Holger var kommet til at tjene under den frankiske kejser Karl den Store, da hans far Kong Gøtrik nogle år forinden havde indgået en fredsftale med frankerne, som indebar, at Holger skulle tjene ved det frankiske hof som en slags pant på freden. Den slags arrangementer var almindelige i datidens Europa.

Da Kong Gøtrik på et tidspunkt brød freden, var Holger tæt på at blive slået ihjel, men han blev skånet, da hofda-

I sidste nummer præsenterede vi Karl Martell, som i 732 standse en stor muslimsk invasionshær ved Poitiers syd for Paris.

I serien om europæiske helte, som kæmpede imod muslimernes gentagne forsøg på at underlægge sig Europa, præsenterer vi denne gang danskeren Holger.

Holger Danske på kalkmaleri fra 1500-tallet i Skævinge Kirke

merne indtrængende bad for hans liv. I de efterfølgende år deltog Holger Danske i mange kampe rundt omkring i Europa, især imod saracenerne, som de altid aggressive muslimer dengang blev kaldt.

Kilderne

Holger Danske findes omtalt i flere forskellige europæiske kilder. Beretningerne om hans oprindelse findes i de tidlige europæiske kvad og heltegedigte kendt som "chansons de geste". Han optræder første gang i Rolandskvadet fra midten af det 11. århundrede som en af Karl den Stores riddere under navnet Ogier le Danois.

Det kan derfor undre, at Saxo Grammaticus tilsyneladende ikke omtaler Holger Danske i sin "Danmarks Riges Krønike".

Men måske gør han det alligevel.

I begyndelsen af 1500-tallet sendte Kong Christian den 2. sprogforskeren Kristiern Pedersen til Paris for at opsopre ovennævnte beretninger om Holger Danske. Denne studierejse førte til udgivelsen af Olger Danskes Krønike i 1534.

Heri fortælles det, at Holger Danske var søn af Kong Gøtrik, som også er kendt som Kong Godfred:

Efter nogen tid lod kong Gøtrik forsamle de ypperste herrer og fruer i riget, at de skulle være Olgers faddere. Så lod han ham kristne og kaldte ham Oluf. Men jeg vil kalde ham Olger, thi han kaldes almindelig så over al verden, at alle, som læse denne krønike, skulle vide, at den er skreven om ham.

Tilbage til Saxo: Han skriver i indledningen til sin 9. bog:

Da Gøtrik var død, blev hans søn Olaf konge. Eftersom han var besluttet på at hævne sin fars død, betænkte han sig ikke på at indvikle landet i borgerkrig; han satte nemlig hensynet til, hvad han skyldte almenvellet, til side for sine sønlige følelser. Da han var død, blev hans lig lagt i en høj, der blev opkastet ved Lejre, og som bærer hans navn. Efter ham fulgte Heming, om hvem jeg ikke har fundet andet, der er værd at berette, end at han sluttede fred med Karls søn, kejser Ludvig, kaldet 'den Fromme'. Men muligvis er der i hans tid sket adskilligt, der kun som følge af datidens forsømmelse er gået i glemsel.

Ja, meget er gået i glemmebogen, og vi ved kun lidt om Danmarks historie i jernalderen.

I følge Olger Danskes Krønike var Holger i den frankiske kejsers tjeneste, da der kom efterretninger om, at hans far Kong Gøtrik var hårdt trængt af angreb fra slaviske stammer. Kejseren Karl den Store sagde da til ham:

'Olger! Det gøres nu vel behov, at du kommer din fader til hjælp imod hans fjender, som vist har fordærvet hans lande og riger; thi er det bedst, at du drager hjem til ham'. Olger svarede da: 'Kjære Herre! Jeg vil gerne rette mig efter Eders gode råd og vilje, thi vor Herre i himlen har budet, at vi skulle

elske vore forældre!

Da han kommer hjem til Danmark, var hans far Kong Gøtrik netop blevet myrdet. Det vides med sikkerhed, at det skete i år 810. Det vides også, at Gøtrik blev efterfulgt af sin brodersøn. Men det vides også, at der optrådte flere medkonger, hvis navne er ukendte.

Ifølge krønikken var Holger konge i Danmark i fem år. Da han havde bragt orden i landet, vendte han tilbage til Frankrig.

Myterne

Myten om Holger, der kommer og hjælper fædrelandet, når det stander i våde, kan måske stamme fra beretningen om, at han vendte hjem, da landet var ved at blive løbet over ende.

Holger Danske findes omtalt i flere danske folkeviser, men det er usikkert, om det er den samme Holger, der er tale om.

Han findes ligeledes omtalt i flere folkesagn, hvis handlinger påviseligt har rod helt tilbage i Grækenland. Det kan ikke have meget med 7-800-tallets Holger at gøre, når det f.eks. dommedagsagtigt fortælles:

... Tyrkerne skal komme, og hele Danmark eller hele Kristenheden være ved at gaa til Grunde, Fjenderne skal vande deres Heste i Viborg Sø; da skal Holger Danske staa frem...

Under Romantikken voksede en fornyet interesse for fortidens heltegerninger frem. Grundtvig skrev om Holger Danske og H. C. Andersen skrev et eventyr om ham, men mest kendt fra den periode er B. S. Ingemanns digt fra 1837 "I alle de riger og lande...", hvor de sidste vers lyder:

Holger Danske-statuens oprindelige placering ved Hotel Marienlyst. Siden er den flyttet et par gange efter hotellets behov.

*Når mænd jeg kasted min handske,
Opslog jeg min ridderhjelm;
De så, jeg var Holger Danske
Og ingen formummet skælm.*

*Vil dansken i verden fægte,
Men dølger åsyn og navn,
jeg véd, hans ånd er ej ægte –
Jeg tager ham ej i favn.*

Kronborg

Det mest sejlivede sagn om Holger Danske er fortællingen om, at han sidder og hviler under Kronborg, og at hans skæg under søvnen er vokset ned i bordpladen foran ham.

I 1907 bestilte Hotel Marienlyst i Helsingør en bronzestatue af Holger Danske. Billedhuggeren Hans Pedersen-Dansom skabte en stor gipsfigur, som dannede model til den rigtige statue foran hotellet. Gipsfiguren blev anbragt i kasematterne på Kronborg og gik til i de fugtige kasematter. I 1985 blev den

udskiftet med en ny model støbt i beton, der bedre kan modstå klimaet og fugten i kasematterne. Det vil nok overraske de fleste at få at vide, at statuen under Kronborg er en kopi, og at originalen står ved Hotel Marienlyst.

Kilder:

Salmonsens konversationsleksikon, København 1921

Inge Adriansen: Nationale symboler i det danske rige 1830-2000. Bind 2.

Danske folkeviser i udvalg... under medvirkning af Ida Falbe-Hansel ...
www.archive.org

Helsingør Leksikon.
[Www.helsingor.dk](http://www.helsingor.dk)

meauXfiles
<http://hist.olieu.net>

I Rolands og Holgers fodspor. En rørende beretning

Journalist og forfatter Erik Haast fortæller på hjemmesiden "Fyldepenen", hvordan han i 1975 besøgte Roncevalles, hvor Roland og Holger kæmpede side om side imod muslimerne.

"Det ligger i de vestlige Pyrenæer i provinsen Navarra, nær byen Pamplona, kendt for sin årlige tyrejagt gennem gaderne. Passet ligger i cirka 1000 meter højde ved den lille, søvnlige landsby Roncevalles med højst 100 indbyggere.

Jeg havde ventet at se enorme flokke turister, men min ledsagerske og jeg var åbenbart de eneste interesserede. Vi valgte at indtage en listig 'coñac' i 'Bar Rolando', og måske høre lidt om landsbyens historiske placering på Europakortet. Intet syntes at kunne løsrive værten fra dagens reportage af søndagens tyrefægtninger rundt om i Spanien. At vi, skønt tydeligt udlændinge, talte spansk til ham, forstyrrede ham ikke det mindste. Ikke før jeg kom til at sige

'Dinamarca' og 'Olger el Danés'.

Så lyste han op, glemte fuldstændig tyrene på tv og gav sig straks til at fortælle historien. Hans fortælleevne var eminent, og skønt hans baserddialekt ikke gjorde det helt let at forstå ham, fik vi hele den spændende beretning om 'El Combate de Paso de Roncevalles'.

Lidt efter lidt sivede flere af landsbyens mænd ind på baren. I begyndelsen fulgte de bare med i hans beretning - som de garanteret havde hørt hundrede

gange før - men, da de fra værten erfarede, at byen her havde fået fornemt besøg af selveste en af 'Olger's direkte efterkommere, blev de fyr og flamme. Flere tilbød at vise os stedet, hvor Roland blæste i olifanten, hvor han faldt, og hvor 'Olger le Danés' sluttelig vandt kampen, og jeg sagde selvfølgelig 'Si, gracias'.

Min ledsagerske foretrak at blive i barren. Det havde jeg måske også gjort, hvis jeg havde anet, hvilke strabadser, jeg begav mig ud på. Men det var ulejligheden værd: Ingen helt har fundet et smukkere sted at dø. Intet sted kunne

være smukkere at opsætte en dansk mindeplade end netop i dette bjergpas. Vel fremme ved målet indtraf en lille, rørende detalje: Mændene som førte mig derop og viste stederne frem, havde under hele opturen talt som spanske maskingeværer, mens jeg havde måttet bruge al min luft til at forcere den uvejsomme sti mellem og over klippeblokke og op ad stejle skråninger.

Men da vi endelig nåede stedet, hvor Roland havde lidt martyrdøden for kristenheden 1197 år tidligere, blev de pludselig stille. Da én af mændene plukede en lille markbuket og lagde den på

en klippeblok på stedet, måtte jeg synke en klump i halsen. Jeg fulgte hans eksempel - formentlig første dansker, som har lagt blomster dér. Om jeg bliver den sidste, må hver enkelt rejsegled afgøre med sig selv. Men kommer De til Roncevalles, så gå ind i 'Bar Rolando' og sig 'Olger le Danés' eller 'Dinamarca!' Så går resten sikkert af sig selv. Med eller uden spanskundskaber. Hvis værten er en anden, så har han overtaget rollen. Bortset fra tv, radio og knallerter er intet ændret i Roncevalles, siden Holger Danske var der. Og jeg."

Die Weisse Rose

Sophie Scholls veninde fortsætter kampen - nu mod islam!

Af Tomas Kierstein

Den 88-årige Suzanne Zeller-Hirzel (SZ-H), der er en af de to sidste overlevende medlemmer af den berømte modstandsgruppe *Die Weisse Rose* (1) og var Sophie Scholls bedste veninde, er i dag medlem af den tyske borgerrets- og anti-islamiseringsbevægelse Bürgerbewegung Pax Europa (BPE).

I et interview, der er offentliggjort i en oversat engelsk udgave i *New English Review* (2) og i den tyske originaludgave på BPEs blog (3), trækker den gamle dame paralleler mellem hendes og hendes venners kamp mod det nazistiske regime under krigen og kampen mod islams udbredelse i nutiden.

Om lighederne mellem de to tankesæt har hun følgende kommentar:

"Fanatismen, påstanden om at besidde den absolutte sandhed og den åndeli-

Medlemmer af Weisse Rose.
München 1942

ge simpelhed er meget ens, såvel indenfor islam som indenfor nazismen."

I et afsnit fortæller SZ-H om, hvor skuffet hun blev over at se professorer og andre prominente intellektuelle ved Münchens Universitet, mennesker hun havde betragtet som forbilleder, møde på arbejde iført brune skjorter og tale nazisterne efter munden. Hun runder afsnittet af med følgende salut:

"....Jeg tror, at disse lærere og profes-

sorer i dag ville profilere sig som multikulturalister og tilbyde sig til de muslimske organisationer som håndlangere, på samme måde som de dengang tjente nazisterne....."

Oversættelse: Forfatteren

Kilder og henvisninger:

1) Weisse Rose Stiftung e.V (<http://weisse-rose-stiftung.de/>). Stiftelsens hjemmeside indeholder essays, mindeord og henvisninger til afhandlinger, der omhandler gruppens virke og dens medlemmers skæbner (tysksproget).

2) http://www.newenglishreview.org/custpage.cfm/frm/48022/sec_id/48022

3) <http://bpeinfo.wordpress.com/2009/10/11/die-%E2%80%9C9Cweise-rose%E2%80%9D-und-der-counter-jihad/>

Tørklædeforbud i Belgien

Det øverste uddannelsesråd i Flandern besluttede primo september at indføre et øjeblikkeligt forbud mod religiøse symboler i over 700 skoler i den flamsktalende del af Belgien samt i de fleste flamske skoler i Bruxelles. Reglerne gælder også under museumsbesøg, udflugter og i idrætstimer.

Det betyder, at tusindvis af belgiske skoleelever fremover ikke må bære muslimske tørklæder eller andre symbo-

ler, sikh turbaner, jødiske kalotter og kristne krucifikser.

Det fremgår af myndighedernes erklæring, at "beslutningen fremmer følelsen af lighed og forhindrer, at der dannes grupper eller splittelse, der bygger på ideologiske eller religiøse symboler." Forbuddet, der trådte i kraft i begyndelsen af september medmindre skolen udtrykkeligt har tilladt tørklæder for dette skoleår, i hvilke tilfælde reglen så

først gælder fra næste skoleårs begyndelse, har udløst voldsomme protester og demonstrationer, som har bevirket tilfælde af hærværk og dødstrusler.

I Vallonien, den fransktalende del af Belgien, pågår der for tiden en mediedebatte, om forbuddet også skal indføres i den sydlige del af landet.

Kilde: Jyllandsposten 13/9 og den belgiske avis *De Morgen*

"EU's normer skal være muslimske"

Det mener formanden for det italienske Deputeretkammer. "Ellers bliver de bare fundamentalister", mener han.

Af Anders Brun Laursen

EU's Middelhavsunion skal omfatte Saudiarabien, Emiraterne og Irak.

ANSAmEd 31.okt. (1)

Barcelonaprocessen i dødvande

Med Barcelona-processen (2) som en fiasko, der kun har set få håndgribelige resultater i de fjorten år efter lanceringen, vil en ny vækkelse af partnerskabet mellem Europa og Middelhavslandene kræve nytænkning af forbindelserne hos en del af de involverede spillere. Det kom frem på den anden og sidste dag af kongressen, der blev afholdt på øen Capri af Confindustrias's unge iværksættere, der fokuserer på Middelhavet og dets afgørende rolle for Europas og Golfens fremtid.

Formanden for det Italienske Deputeretkammer: Indret EU's normer efter de muslimske nordafrikaneres – ellers bliver de bare fundamentalistiske!

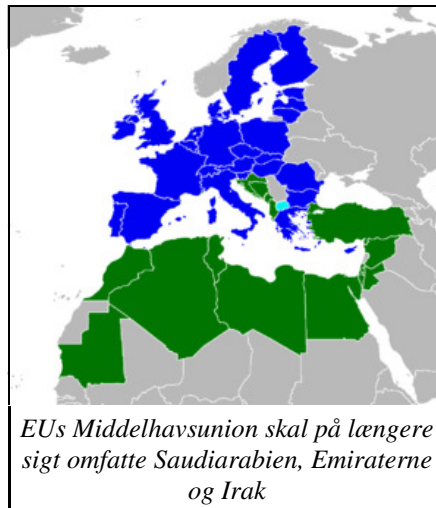
Formanden for det italienske Deputeretkammer, Gianfranco Fini, skitserede sine retningslinjer for de nye Euro-Mediterrane politikker, der understreger, hvor vigtigt det er, at Europa vokser ud af sin overlegne holdning. "Hvis Europa," sagde han, "fortsætter sin overherredømme-holdning over den muslimske religion, risikerer man at anstifte fundamentalisme".

Som en klog mediterranean foregangsmand, Tarek Ben Ammar, har bemærket, iscenesætter Europa en hjerneovertagelse i området. Dette kan være en fjendtlig overtagelse eller ej, men hvis denne overlegne holdning dominerer, er risikoen, at fundamentalismen vil trives".

På den anden side understregede Fini også behovet for fælles standarder, der skal medvirke til at regulere regeringers handlinger såvel som den handelsmæssige og finansielle udveksling i området. Iflg. Fini er dette en af vejene at gå ned ad med henblik på at skabe en autentisk dialog: "Jeg tror, at tiden er inde til at bekræfte Sarkozys indsigt, der fokuserer på at koordinere de europæiske normer med landenes på Middelhavets Sydkyst".

Forkvinden for Cofindustria: Integration af Middelhavets nord- og sydkyster – og endnu videre

Forkvinden for Confindustria, Emma Marcegaglia: Indvandringsproblemet "skal forvaltes kompetent og med intelligens; der skal gøres en indsats for at gøre flugtruterne sikre, men vi er også nødt til at arbejde mod en bedre integration af migrationsstrømmene, baseret på respekt for reglerne", sagde hun. "Vi er nødt til at arbejde for at integrere vores indvandrere bedre. Men det grundlæggende mål for virksomhederne er handlinger. Bortset fra spørgsmålet om integration mellem de nordlige og sydlige kyster, når man taler om Middelhavet, er det umuligt at lade begrebet regional integration ude af betragtning."

Generalsekretæren for Italiens udenrigsministerium: Middelhavet (Middelhavsunionen) omfatter også Golflandene og Irak – og så verdensstaten (global strategi)

Generalsekretæren for Italiens udenrigsministerium, Giampiero Massolo, opfordrede tilhørerne til at have en bredere definition af Middelhavet, også omfattende "Golflandene og - en dag - Irak med, med henblik på en interregional strategi, som kombinerer Middelhavet, Nordafrika og Golfen". Men Italiens udenrigsministerium, tilføjede han, arbejder også hen imod "en global strategi", som var årsagen til vores opfordring til Egypten om at deltage i L'Aquila; en interregional tilgang, og endelig en regional tilgang, hvor Middelhavsunionen skal spille en afgørende rolle,

og som udenrigsministeriet ville yde sit bidrag til gennem indsættelse af sit diplomatiske-konsulære netværk .

Tidl. EU Kommissær Franco Frattini og nuværende italiensk udenrigsminister: Middelhavsunionens fremtidige 3. kyst er den Persiske Golf

For en uges tid siden erklærede Tidl. EU-kommissær Franco Frattini (3), nuværende Italiensk udenrigsminister, at den Persiske Golf skal være Middelhavsunionens (EUs) fremtidige 3. kyst, således at Saudiarabien og Emiraterne kommer med i "vores" union og får andel i EU-udenrigsministerens løfte til de euromediterrane "partnerlande" om tildeling af EUs 4 friheder, herunder fri bevægelighed for partnerne i euromediterranienområdet, til gengæld for demokratiske og økonomiske fremskridt (4)!

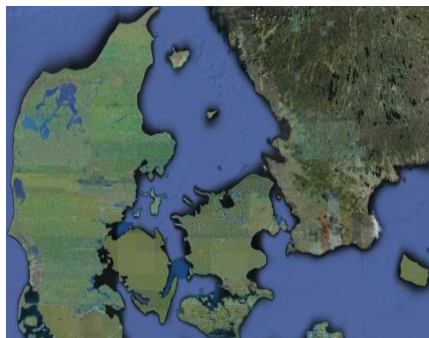
Nu kommer Generalsekretæren for Italiens udenrigsministerium og siger, at Irak skam også skal med, og at det diplomatiske netværk nu bliver sat ind på denne opgave. Bagefter følger garanteret Afghanistan og det nedkæmpede Iran!

Så siger oven i købet præsidenten for det italienske Deputeretkammer, Gianfranco Fini, at EU må tilpasse sine normer efter muslimerne på Middelhavets Sydkyst for at fremme Euromediterranienprocessen!

Dette er, hvad Lissabon Traktaten skal bruges til: Skabelse af En-Verdensstaten, som blev beskrevet i The Financial Times d. 8. dec. 2008 (5).

Referenceliste:

- (1): <http://www.ansamed.info/en/top/ME11.WAM60219.html>
- (2): <http://euro-med.dk/?p=8949>
- (3): <http://www.ansamed.info/en/top/ME11.WAM20113.html>
- (4): <http://euro-med.dk/?p=1212>
- (5): <http://www.ft.com/cms/s/0/7a03e5b6-c541-11dd-b516-000077b07658.html>

Danmark rundt - siden sidst

Klage ved kommunalvalget

Under kommunalvalget 17/11 blev der indgivet klage over, at en tyrkisk valgforordnet talte tyrkisk med tyrkiske vælgere ved et valgsted i Roskilde. Klageren mente, at den tilfornede påvirkede vælgerne.

Kilde: Roskilde Avis 17/11 2009

(Man kan undre sig over det rimelige i, at folk, som ikke kan kommunikere på dansk, deltager i en dansk valghandling)

Flere asylansøgere

Asylansøgerne strømmer ind i landet, og politiet gør intet for at standse menneskesmuglerne. I uge 43 var der 2860 asylansøgere imod 1745 i samme uge året før.

Kilde: BT 6/11 2009

Lærer og hans familie terroriseres

En lærer i Ringsted og hans familie har været udsat for grov chikane fra en gruppe "unge af anden etnisk baggrund" siden han anmeldte et overfald til politiet. Politiet foretager sig intet med den begrundelse, at hovedgerningsmanden er under den kriminelle lavalder.

Kilde: BT 27/10 2009

Solidaritet med forjaget præst

I gudstjenesten i Tingbjerg Kirke 25/10 deltog blandt andre flere politikere inkl. statsministeren, som herved ønskede at udtrykke støtte til den fordrevne præst og ønskede at understrege, at enhver skal enhver kunne færdes trygt hvor som helst i Danmark.

For at sikre trygheden foregik gudstjenesten under massiv politibeskyttelse.

Kilde: Danskerens redaktør

Præst på flugt fra terror

En gruppe "unge" har siden foråret chikaneret sognepræst Ulrich Vogel fra Tingbjerg Kirke så groft, at han har forladt sin embedsbolig og er sygemeldt. Præstens hjem er blevet udsat for flere indbrud, og inventaret og personlige ejendele er blevet ødelagt. De "unge" hader præsten, fordi han er bøsse. Menighedsrådet tør ikke at udtale sig.

Kilde: Nyhederne TV" 15/10 2009

Tidligere kæreste tog hæv

En 37-årig mand af libanesisk afstamning dræbte onsdag morgen sin tidligere kærestes nye samlever med mindst 60 knivstik i hovedet og på kroppen. Det skete i en lejlighed i Højbjerg ved Århus.

Kilde: BT 22/9 2009

Terror mod buschauffører

En bus fra Århus Sporveje blev onsdag formiddag ramt af et skud i Gellerup. Senere steg en mand "af anden etnisk herkomst end dansk" ud af en bil og tog et billede af den beskadigede forruede med sin mobiltelefon. "Chaufførerne har længe været trætte af de mange stenkast og trusler i Gellerup. Hvis det fortsætter, kan chaufførerne ikke køre i området", udtaler deres tillidsmand.

Kilde: Jyllands-Posten 24/9 2009

Betinget udvisning for røverier

En 16 årig dreng fra Tyrkiet er ved retten i Glostrup idømt 4½ års fængsel samt betinget udvisning for en stribe grove røverier. Tre andre unge fik også fængselsstraffe.

Kilde: Jyllands-Posten 23/9 2009

Støj fra moske

Østjyllands Politi og Århus Kommune har modtaget klager fra borgere, der føler sig generet af højlydte muslimske taler og lignende fra moskeen på Grimhøjvej 7 i Brabrand. Politiet undersøger, om den religiøse støj er lovlig.

Jyllands-Posten 23/9 2009

Ramadan-ballade

Op mod hundrede "unge", der fejrede Eid-al Fitr - afslutningen af ramadanen har raseret en af Palads Biografens sale i København. Tidligere på aftenen drog en gruppe "unge" hængende gennem Vester Farimagsgade, hvor de sparkede til biler og smed cykler ud på gaden.

Kilde: Jyllands-Posten 9/9 2009

Dødstrusler før festuge

Århus Festuge har orienteret Politiets Efterretningstjeneste (PET) om, at den muslimske kvinderettighedsforkæmper, egypteren Mona Eltahawy - bosiddende i New York - har været udsat for dødsstrusler forud for et festugearrangement. Truslen kædes sammen med, at hun har kritiseret Yale University Press for ikke at ville gengive Muhammedtegningerne i en kommende bog om sagen.

Kilde: Berlingske 1/9 2009

Bilafbrændinger mv.

"Unge" i Kokkedal og Nivå i nord og i Ishøj i syd 'morede' sig søndag aften og mandag nat med at sætte ild til biler og andet brændbart. I Kokkedal blev brandvæsenet mødt med stenkast og måtte trække sig tilbage, indtil politiet havde ryddet området.

Kilde: EkstraBladet 31/8 2009

Flere gaderøverier i København

I løbet af årets første seks måneder blev der anmeldt over to gaderøverier dagligt, 498 i alt. I løbet af hele 2008 blev der i hovedstaden anmeldt 660 gaderøverier, så hvis udviklingen i år fortsætter, vil det betyde en stigning på over 50 procent. Det er som regel "unge", som overfalder andre unge.

Kilde: Jyllands-Posten 25/8 2009

Anholdelse i Vollsmose ved Odense

En 35-årig mand "af anden etnisk herkomst end dansk" er blevet anholdt og sigtet for drabsforsøg mod lokalbetjente, ildspåsættelse af biler, våbenbesiddelse og -brug samt for at opildne til optøjer.

Kilde: Fyens 17/8 2009

Mand stukket ned

En 28-årig mand sank sammen ved et busstoppested på Tuborgvej i København med en kniv siddende under venstre skulderblad. Tre unge mænd "af anden etnisk herkomst end dansk" blev set løbe fra stedet.

Kilde: Jyllands-Posten 9/8 2009

Frihedspris til socialbedrager

Den irakiske "flygtning" Samia Aziz Mohammad, som i 2005 modtog Venstres frihedspris, begår socialbedrageri og skattesnyd i Danmark og modtager samtidig en tårnhøj indkomst i Irak.

Kilde: EkstraBladet 6/8 2009

EkstraBladet afslørede i løbet af efteråret talrige tilsvarende sager, som involverer irakiske "flygtninge".

Somalier anholdt for mordbrand

Han blev varetægtsfængslet i fire uger efter at have tændt ild i sin lejlighed i Brabrand. Overboen mistede livet, da han sprang ud fra sin altan for at undslippe flammerne. Det er ikke første gang, somalieren laver bål i sin lejlighed. "Det plejer at gå ud", forklarede han ved anholdelsen.

Kilde: Jyllands-Posten 28/7 2009

Jorden rundt - siden sidst

Jorden

Årets rapport fra FNs Befolkningsfond, UNFPA, sætter fokus på sammenhængen mellem befolkningsvækst og klimaproblemer. "Hele verden taler om handel med CO2-kvoter og mål for udledninger, men der er blevet sagt alt for lidt om de mennesker, som står for disse udledninger.

Diskussionen skal ind i en ny ramme, som sætter mennesker i centrum. Ellers vil bestræbelserne mislykkes." Rapporten anbefaler, at den internationale klimakonference i december i København sætter fokus på vigtigheden af familieplanlægning og ligeberettigelse mellem mænd og kvinder som forudsætning for en bærbart befolkningsudvikling.

Kilde: UNFPA: State of the World Population 2009

Afrika og Sydasien

Over 1 milliard - hvert tredje - menneske lider af sult. Problemet er størst i Afrika syd for Sahara og i det sydlige Asien, og klimaforandringer vil forværre problemet i fremtiden, hedder det fra et topmøde i FNs fødevarerorganisation FAO i Rom.

Kilde: FAO Media Centre 16/11 2009

Palæstina

Siden Israels tilbagetrækning fra Gaza og Vestbredden er forholdene blevet værre og værre for de kristne. De udsættes for boykot, mord og voldtægter fra et mere og mere intolerant muslimsk flertal. Flere og flere kristne giver op og immigrerer, og de kristne samfund er på vej til at forsvinde fra de områder, hvor kristendommen opstod.

Kilde: PajamasMedia 15/11 2009

Norge

Efter at have modtaget 6 anmeldelser om voldtægter begået af taxachauffører imod kvindelige kunder, opfordrer politiet i Stavanger nu kvinder til ikke at køre i hyrevogn alene.

Politiet i Stavanger oplyser samtidig, at 16 af 17 voldtægter anmeldt indenfor det seneste år blev begået af udlændinge fra ikke-vestlige lande.

Kilde: EkstraBladet 12/11 2009

Indien

I delstaten Kerala er 940 hindupiger og kristne piger forsvundet indenfor de seneste 5 år efter at være blevet lokket med af charmerer, hvorefter de er blevet holdt indespærret og tvunget til at kon-

vertere til islam. Politiet har nu haft held til at pågribe to af de charmerende bortførere.

Kilde: Kristeligt Dagblade 26/10 2009

Jorden

"Nødhjælpsorganisationer, miljøeksperter og indbyggerne i fattige lande erkender, at befolkningstilvæksten er et større problem end klimaforandringerne..."

»Vi kan simpelthen ikke løse verdens miljø- og klimaproblemer, hvis verdens befolkning hvert år vokser med 79 millioner,« lyder det fra vicepræsident Robert Engelman fra det anerkendte amerikanske miljøinstitut Worldwatch Institute.

Kilde: Jyllands-Posten 19/10 2009

Saudi Arabien

En saudiarabisk domstol har idømt en mand, Mazen Abdul-Jawad, fem års fængsel og 1.000 piskeslag. Desuden må han ikke rejse ud af landet eller tale med medier i fem år efter sin løsladelse. Hans forbrydelse er, at han har pralet om sit sexliv i et tv-program.

Kilde: Jyllands-Posten 19/10 2009

Egypten

Efter at være blevet bortført, tvangsomvendt til islam, voldtaget, tvangsgift med en muslim og holdt indespærret lykkedes det den 19-årige kristne egyptiske pige Myrna Hanna at ringe til sin far og fortælle, hvor hun blev holdt indespærret. Med hjælp fra nogle venner lykkedes det faderen af befri pigen.

Derpå meldte voldtægtsforbryderen befrielsen til politiet, hvorpå politiet arresterede faderen og venner, som havde hjulpet med at befri pigen og gennembankede dem. Politiet fik fat på pigen og sendte hende tilbage til den muslimske forbryder, som faderen derpå blev pålagt at betale erstatning til.

Kilde: www.unitedcopts.org 9/10 2009

Arabiske lande

En rapport fra det Dubai-baserede Center for Arab Genomic Studies (KAG) oplyser, at arabere har verdens højeste rater for genetiske sygdomme - hovedsageligt på grund af indavl, eller ægte-skaber mellem nære slægtninge.

Kilde: www.alarabiya.net 24/9 2009

Storbritanien

Londons borgmester, Boris Johnson, opfordrer ikke-muslimer til at faste en dag under ramadanen og at afslutte de-

res faste i en moske for at forbedre deres forståelse for islam.

Kilde: www.timesonline.co.uk 5/9 2009

Frankrig

17.000 illegale indvandrere blev udvist fra Frankrig i de første syv måneder af 2009. Immigrationsminister Eric Besson regner med at nå op på måltallet på 27.000 udvisninger i 2009, som premierminister Sarkozy har fastsat.

Kilde: Jyllands-Posten 3/9 2001

Saudi-Arabien/Danmark

En saudisk advokat, Faisal A.Z. Yamani, har på vegne af et ukendt antal af profetens efterkommere sendt en mail til chefredaktørerne for de dagblade, som i februar 2008 genoptrykte Kurt Westergaards tegning. Han kræver, at de inden udgangen af september undskylder og bringer et dementi. Ingen af de pågældende aviser rettede sig efter kravet.

Kilde: EkstraBladet 29/8 2009

Argentina/Iran

Argentina udtrykker bestyrtelse over udnævnelsen af Ahmad Vahidi til forsvarsminister i Iran. Han er eftersøgt for terror i Buenos Aires i 1994, som kostede 85 mennesker livet. Det er en "fornærmelse mod det argentinske justitsvæsen og ofrene for terrorangrebet", udtaler Argentinas udenrigsministerium.

Kilde: Berlingske Tidende 22/8 2009

Jorden

I 2011 runder Jordens folketal 7 milliarder. Det sker bare 12 år efter, at befolkningstallet rundede seks milliarder, oplyser The Populations Reference Bureau i en rapport. Væksten finder udelukkende sted i den fattige del af verden. I den industrialiserede del af verden vokser folketallet kun i kraft af indvandring.

Kilde: www.prb.org 12/8 2009

Jordan

Efter at være blevet voldtaget sidste år fødte en 16 årig pige en søn. Hun blev derpå skudt af sin onkel for at redde familiens "ære".

Kilde: Jyllands-Posten 11/8 2009

Bøger og tidsskrifter

En oldfascistisk dødskults verdenseroblingsplan

Lars Hedegaard og Mogens Camre: *1400 års krigen. Islams strategi, EU og frihedens endeligt. Trykkefrihedsselskabets bibliotek. 2009.*

Bogen burde være pligtlæsning, da den giver hele baggrunden for islams krav på overhøjhed overalt på kloden, og derfor kun kan anbefales på det varmeste. Den fortæller grundlaget for, at islam aldrig kan forenes med demokrati. At islam aldrig kan forenes med kvindfrigørelse. At islam aldrig kan forenes med varig fred. At islam aldrig kan forenes med ligestilling mellem religioner eller med religionsfrihed. Og tillige at såkaldte muslimer aldrig kan integreres i de "vantros" lande!

Bogen beskriver bl.a. det meste af, hvad der er sket, siden ny verdensordenfantaster (kosmofascister) helt uønsket af de europæiske folk gjorde deres fædrelande til overløbskar (for befolknings-eksplosioner, som i sig selv var verdensforbrydelser).

Først omtales, hvorledes EU tilstræber al suverænitets og demokratiets ophør (for at gennemtrumfe en amerikanisering af Europa). Respekt for folkeslagernes identiteter, kultur, historie og separate udvikling findes ikke hos dette neo-imperialistiske makværk, hvis storhedsvanvid og elitære magtbrynde er grænseløs. Vi skal bare lade os udslette!

Alle mulige udenomsparlamentariske, læs: udemokratiske, midler er taget i brug. Islam-hvidvaskende løgne om arabernes opdagede gavnlige indflydelse på Europas historiske udvikling er udklækket af disse forrædere, der drømmer om et nyt romerrige omfattende alle middelhavslande. Og Israel forråder de også!

Bogen citerer også mange kendte personer fra fortid og nutid. Fra de mest forstandige til de allermest tåbelige! Det af Stalin opfundne, og af EU misbrugte nonsensbegreb "racisme", er midlet til at påstå, at oceaner af fremmede hører hjemme i vore fædrelande. (Men det har de aldrig gjort.) Ordet er et forbryderisk middel til folkenedbrydning. Muhamedanernes forrykte befolkningsvækst og påfølgende demografiske aggression, som støttes af både EU og FN, omtales udførligt. Ikke desto mindre beskrives

islam som "fredens religion", der hævdes at være kulturberigende og tolerant. (Men siden Muhamed er dræbt 270 millioner "vantro", heraf 10% europæere (citater: Bill Warner). Ikke desto mindre bruger denne forlorte hyklermoral falske begreber til at stemple og straffe de modige for "hate-speech" og "højreekstremisme". Forstå det hvem som kan.

Vore magthavere må enten have mistet al fornuft eller al ægte anstændighed. (Man kan evt. sige det på denne måde: Kun de af oprindelig somalisk afstamning kan med rette kaldes for somaliere - og de har eneret på deres fædreland Somalia. Det gælder alle oprindelseslande i verden. Kun specielle immigrantstater som USA kan være undtaget fra dette. Det kaldes for fædrelandsret.)

Nye myter om islams gavnlige indflydelse fabrikeres uafledigt, selv om historien viser os nøjagtig det modsatte. Vore kosmofascisters (mit udtryk) samvittighed kan ligge på et meget lille sted. De lyver også helt utroligt om påståede fordele ved indvandring, selv om alt viser det modsatte. (Man stopper i øvrigt ikke befolknings-eksplosioner ved at åbne grænserne, tværtimod. Og da slet ikke muhamedfascisternes erobren- de formeringskrig mod os!)

Indvandringen som løsning på de faldende fødselstal hævdes i bogen at være en central fejlvurdering. (Jeg mener derimod, at der ønskes en generel folkeopløsning.)

Jeg beklager i øvrigt, at forfatterne har anset det for opportunt af hensyn til EU's sprogbrug at bruge betegnelsen "muslim". Indtil EU's dialog med islam begyndte, kaldte alle dem for muhamedanere.

Da muslimer betyder "rettroende", ydmyges alle vi andre ved dette ords anvendelse. (Der findes ingen "rettroende" i denne verden, kun troende og ikketroende, uanset hvilken religion man taler om. (Men islam er ingen religion, men en fascistisk ideologi, der smittede Europa både med inkquisitionen (påvist af Jacques Ellul), Mussolinis fascisme (efterligning af Atatürk) og Hitlers nazisme (han læste Koranen i 1919.)

Bogen s dokumentation mere end antyder, at grænsen mellem jihad, "hellig krig" mod alle "vantro", indtil hele kloden er erobret - og kriminalitet, begået mod "vantro", er temmelig flydende. Derfor muhamedanernes bandeoptræden i Europas efterhånden uendeligt mange ghettoer. Islams hetz gør alle os andre til potentielle ofre, og derfor bliver de "urene" mobbet ud af "deres" erobrede områder!

Islams væsen, og den mentalitet, denne ideologi (maskeret som religion) medfører, er forklaringen på ekstremisme, fanatisme, voldsmentalitet overfor alle "vantro", kriminalitet overfor samme, og dannelsen af fjendtlige parallelsamfund i ghettoer, så længe de er i mindretal i de lande, de ifølge Koranen har pligt til at erobre. Og det er dem alle. Den hellige krigs kaserner er derfor moskeerne.

I årene 732, 1529 og 1683 var de på nippet til at tage hele Europa. Så ville al udvikling være gået i stå. Men når Tyrkiet kommer ind i Europa, vil erobringen lykkes!

Alle muhamedanere, som har mulighed derfor, har i øvrigt pligt til at emigrere. Det er en del af jihad, hellig krig. Og hvem samarbejder Europas magthavende elite med? Netop, alle de hykleriske "hellige" mænd, jihadismens gauleitere, der er eksperter i forstillelse, taqiyya!

En stor mængde af islamspytslikkeres forræderiske udtalelser, beskrives i bogen. (Er de ikke reelt skabsfascister?) Og deres mest idiotiske påstand er, at der skulle være forskel på islam og islamisme!

Bogen fortæller også om den tyske sociologiprofessor Gunnar Heinsohn, der advarer mod de tåbelige illusioner, der går ud på, at man kan modvirke

terror, vold, fanatisme og demografisk aggression gennem forøget hjælp til islamiske områder. Det svarer til at hælde benzin på et bål! Præsident Obamas visit i Cairo beskrives. En ren parodi med hvidvaskning af den fascistiske ideologi islam!

I bogen sammenlignes fortidens europæiske slavehandel med den arabiske. Vesten bortførte 12 millioner fra Afrika, og de 11 millioner overlevede transporten. Araberne tog 140 millioner, hvoraf kun 28 millioner nåede frem. (Bem.: Amerikas slaver fik lov til at formere sig, det måtte arabernes slaver ikke. Slaveri er stadig obligatorisk i islam: Kvinder er fødmaskineslaver i tvangsægteskaber, og "vantrø" i islamiske lande er dhimmier, en evig form for slaveri.) I øvrigt var der et overtal af kvinder i den arabiske slavetagning!

Den demografiske aggression, hvis hovedelement udgøres af islamiske erobrere, støttes af EU, FN, Europarådet, de humanitære overformeringshjælpeorganisationer, ny-marxisterne og de USA-dyrkende borgerlige. Modstanden mod folketilintetgørelsen bekæmpes af EU, (der bruger Stalins racismebegreb fra 1935), og påstande om "xenofobi". (Reelt et snigende folkemord på Europas folk)

Opdigtede rettigheder for hele menneskeheden er indlagt i Lissabontraktaten, og Morten Kjærums skal sikre disses overholdelse, så vi kan blive udsløttet. Alle de "politiske korrekte" (læs: kosmofascisterne) støtter massivt den islamiske ekspansion. Og hele EU-imperialismens kolossale bureaukratiske opbygning af ikke folkevalgte institutioner med enorm magt ligeså.

Indvandrerbyrden vil tvinge Europa i knæ. Al velfærd og velstand vil forsvinde, og vi vender tilbage til det syvende århundrede - men vel at mærke, som det var i Mellemøsten!

Ægte solidaritet findes kun i kulturelt homogene samfund. Og et islamisk flertal ville aldrig drømme om at holde vantrø urene dhimmier i live for nogen som helst pris!

Til sidst omtales muligheder for, hvad vi kan gøre. Opsigelse af konventioner og nej til EF-domstolens afgørelser. Men det er aldeles utilstrækkeligt!

Et spørgsmål fra min side er: Kan nogen være tilhænger af EU eller FN efter at have læst denne bog???

Bent Jacobsen

Årsregnskab for 2008

<u>INDTÆGTER:</u>	
Kontingenter og bidrag	234.761
Aktieudbytter	4.100
Renteindtægter, netto	3.892
Indtægter i alt	242.753
<u>UDGIFTER:</u>	
Lokaleomkostninger	17.676
- lejeindtægt	<u>-24.000</u>
Lokaler, netto	<u>-6.324</u>
Porto	41.855
Gebyrer	4.515
Kontorartikler, kuverter m.v	5.858
Telefon, telefax	43.803
Bogtrykker, DDF Forlag	19.500
Bogtrykker, andet	17.904
Faglitteratur	1.282
Møde-, rejseudgifter og kurser	18.814
Annoncer og abonnementer	3.557
Sekretariat, Regnskabsafd.	20.650
Småansk., EDB-udg. og reparationer	39.558
Andre omkostninger	41.471
Afskrivninger inventar	14.968
Udgifter i alt	308.311
ÅRETS RESULTAT	-65.558

REVISIONPÅTEGNING

Vi har efter aftale udført review af regnskabet for Den Danske Forening for regnskabsåret 1. januar – 31. december 2008.

Konklusion:

Ved det udførte review er vi ikke blevet bekendt med forhold, der giver os anledning til at konkludere, at regnskabet for 1. januar 2008 – 31. december 2008 ikke er udarbejdet i overensstemmelse med almindeligt anerkendt regnskabspraksis og gældende lovgivning.

Hellerup, den 16. november 2009

PC-Revision Gentofte

Peter A. Christensen
Registreret revisor, FRR

Syrisk sprogforbistring

Mange syrere – ja, arabere i det hele taget – har kvaler med at læse, skrive og forstå klassisk arabisk sprog, der adskiller sig meget fra de talte dialekter. Også det engelske sprog kniber det med.

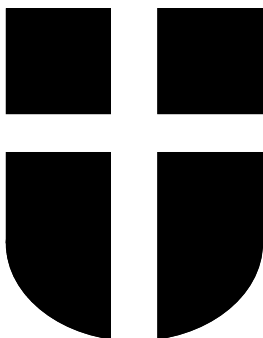
Hvad gør mon så en gruppe islamisk-politiske indpiskere i Syrien, når de vil have en demonstration trommet sammen under sloganet "Death To Americans" – ”død over amerikanere” – som skal stå på nogle af skiltene?

Problemet klares ved at hyre en engelsk-talende civilist til at oversætte deres råb nedskrive dem til brug på bannerne.

Der var bare den hage ved ideen, at den ”civile” forsikringskonsulent, de hyrede til opgaven, var forhenværende sergent i den amerikanske hær ...

Billedet – der *ikke* er manipuleret – viser den snedige oversætters arbejde. Optoget vakte en del blandede reaktioner.

Billederne fandt dog ikke vej til nogle af de arabiske TV-kanaler.

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Danmarksfondens af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes ”Danmarksfondens”, kan indsættes på Den Danske Forenings girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af Danskeren, til foreningens adresse eller Danske Bank Reg.nr. 9173 konto 4547551.
- Jeg ønsker mere information om foreningen.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet Danskeren (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde*